

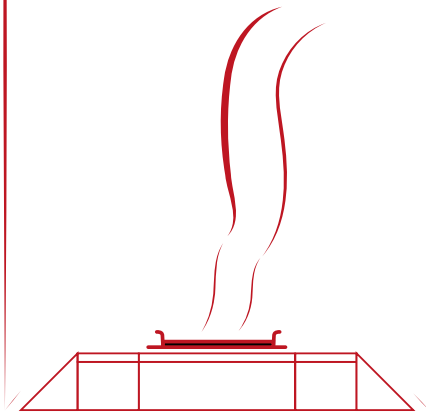
EZRA

Edward Dennett

EZRA

of

Terugkeer uit Babel

Ezra

Terugkeer uit Babel

Auteur: Edward Dennett
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Redactie: jps
Eerste editie: 2021
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Google translation: 'Ezra or, Restoration from Babylon'.
(Fourth Edition, 1912, Morrish.) STEM publishing
Tekstaanhalingen OT/NT - HSV/Telos

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Omdat de goede hand van zijn God over hem was.’

Ezra 7:9

INHOUD

Inleiding	9
Ezra 1	13
Ezra 2	21
Ezra 3	31
Ezra 4	49
Ezra 5	59
Ezra 6	69
Ezra 7	83
Ezra 8	91
Ezra 9	103
Ezra 10	113

Ezra

INLEIDING

Het boek Ezra markeert een belangrijk tijdperk in Gods handelen met Zijn volk Israël. Hoewel er zeventig jaar zijn verstreken, is het toch de voortzetting van 2 Kronieken; want de tijd telt niet mee bij de Joden in ballingschap uit het land van belofte. Ze hadden alles verloren door hun zonden en afvalligheid, en God had Nebukadnezar gezonden om hen te kastijden, om Zijn eigen huis, dat Zijn volk had ontheilgd en verontreinigd, te vernietigen, om hen gevankelijk weg te voeren naar Babylon, en ‘om het woord van de HEERE, bij monde van Jeremia gesproken, te vervullen, totdat het land behagen zou scheppen in zijn sabbats jaren’ (2 Kron. 36:21).

Niets zou droeviger kunnen zijn dan het verslag van de verwoesting van Jeruzalem en de beëindiging van het koninkrijk dat aan de verantwoordelijkheid van de mens is toevertrouwd, behalve inderdaad de nog angstaanjagender verslagen van de belegering en verovering van Jeruzalem door Titus kort na het begin van het christelijke tijdperk.

De lankmoedigheid van God was op alle mogelijke manieren op de proef gesteld. In Zijn geduldige genade had Hij de eigenzinnige

opstand van Zijn volk verdragen; Hij had met een smachtend hart, net als de Heiland toen Hij op aarde was, over de stad gehangen die de uitdrukking was van koninklijke genade; Hij had hen door Zijn boodschappers gestuurd. ‘De HEERE, de God van hun vaders, zond hun vroeg en laat waarschuwendende woorden door de hand van Zijn boden, want Hij wilde Zijn volk en Zijn woning sparen. Maar zij spotten met de boden van God, verachtten Zijn woorden en maakten Zijn profeten belachelijk, tot de grimmigheid van de HEERE tegen Zijn volk zo hoog opsteeg dat er geen genezing meer mogelijk was. Toen deed Hij de koning van de Chaldeeën tegen hen optrekken’ (2 Kron. 36:15-17). Het zwaard van Zijn gerechtigheid viel aldus op Zijn schuldig volk; want hun zonden hadden zelfs die van de Amorieten overtroffen, die God voor hun aangezicht had verdreven (zie 2 Kon. 21:11). Gods troon op aarde werd voortaan overgebracht naar Babylon, en de tijden van de heidenen - die nog steeds voortduren, en zo zullen blijven totdat Christus Zelf Zijn troon zal vestigen, de troon van Zijn vader David (zie Luk. 1:32-33 ; 21:24) — begonnen. Lo-Ammi (niet mijn volk) ¹ werd op deze manier geschreven over het uitverkoren ras, en zij begonnen de droevige ervaring van gevangenschap en verbanning onder de gerechtelijke handelingen van de hand van hun God.

Maar nu, wanneer het boek Ezra begint, waren de zeventig jaar van hun ballingschap, die door Jeremia was voorzien, voltooid, en Ezra verhaalt de handelingen van God in verband daarmee voor de vervulling van Zijn eigen zekere en getrouwe woord; en het is het karakter hiervan dat de houding van God ten opzichte van Zijn volk

1 Het is om deze reden dat God nooit, in deze boeken na de ballingschap, ongeacht Zijn zorg over hen, de Joden aanspreekt als Zijn volk.

verklaart in de tijd van de heidenen, en ook, tot op zekere hoogte, de eigenaardigheid van dit gedeelte van de Schrift, evenals van Nehemia en Esther. In deze boeken zien we God niet langer actief tussenbeide komen in de zaken van Zijn volk, maar Hij werkt als het ware achter de schermen, en tegelijkertijd, de nieuwe orde erkennend die Hij Zelf heeft ingesteld, gebruikt Hij de heidense vorsten, in wiens handen Hij de scepter van de aarde had gelegd, voor de uitvoering van Zijn doeleinden.

Als we deze principes in gedachten houden, zullen we beter in staat zijn om aan de studie van dit boek te beginnen. Het boek splitst zich in twee delen. De eerste zes hoofdstukken geven het verslag van de terugkeer van de gevangenen die gehoor gaven aan de proclamatie van Kores, en van de bouw van de tempel; de laatste vier van de missie van Ezra zelf.

Ezra

EZRA 1

Er zijn twee dingen in dit hoofdstuk: de verkondiging van Kores, en de reactie daarop van de kant van het volk, samen met een verslag van het aantal. ‘Ook liet koning Kores de voorwerpen van het huis van de HEERE halen, die Nebukadnezar uit Jeruzalem had gehaald en in het huis van zijn goden had geplaatst’ (vs. 7). Deze gaf Kores nu terug aan de gevangenen die op het punt stonden naar Jeruzalem terug te keren. Het eerste vers trekt het gordijn weg en onthult de bron van de kracht die toen werkte, en door alle daaropvolgende gebeurtenissen van dit boek, voor de vervulling van de doeleinden van de HEERE. Er staat: ‘In het eerste jaar nu van Kores, de koning van Perzië, wekte de HEERE de geest van Kores op, de koning van Perzië, opdat het woord van de HEERE, dat Hij bij monde van Jeremia gesproken had, vervuld zou worden om door zijn hele koninkrijk een boodschap te laten gaan, ook in geschrifte: (...)’.

Laten we even stilstaan om aan te geven hoe de Heer – wat de uiterlijke schijn ook is – de harten van alle mensen in Zijn handen houdt en ze beweegt waarheen Hij wil; hoe Hij mensen van alle pluimage gebruikt als instrumenten van de raadsbesluiten van Zijn wil. Alleen al het noemen van Kores brengt ons een stap verder terug. ‘Wie’, zegt de profeet Jesaja, sprekend in de naam van de HEERE, ‘Wie heeft vanwaar de zon opkomt de rechtvaardige doen opstaan, hem geroepen om te gaan?’ (Jes. 41:2). En voorts: ‘Die over Kores zegt: Hij is Mijn herder, en hij zal al Mijn welbehagen volbrengen,

door tegen Jeruzalem te zeggen: Word gebouwd, en tegen de tempel: Word gegrondvest' (Jes. 44:28).

Deze profetie werd uitgesproken lang voor de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnezar, en minstens honderd jaar voordat Jeremia tot zijn profetische werk werd geroepen, en toont aldus aan dat het oog en hart van God voortdurend op Zijn volk en hun belangen zijn gericht, en dat de openbare gebeurtenissen van de wereld, de opkomst en ondergang van monarchieën, de komst van machtige veroveraars, slechts de instrumenten zijn van Zijn macht, waarmee Hij door middel van de regeringen van de wereld doorwerkt om Zijn eigen doelen te vervullen met betrekking tot Zijn aardse mensen. Hoe rustig mogen de kinderen van God daarom rusten te midden van politieke verwarring en strijd! Op deze manier had God bij monde van Jesaja, tweehonderd jaar vóór de gebeurtenis die in ons hoofdstuk wordt verteld, Zijn uitverkoren vat aangewezen voor het herstel van Zijn volk en voor de bouw van Zijn huis in Jeruzalem.

Een eeuw ging voorbij en Jeremia profeteerde tijdens de laatste dagen van het koninkrijk, afwisselend waarschuwend en smekend zijn volk - hen waarschuwend voor de zekerheid van de naderende oordelen, en hen smekend om berouw te hebben en zich te vernederen voor de God wiens toorn ze hadden opgewekt door hun slechtheid en dwaasheid. Tijdens zijn werk zei hij: 'Dan zal heel dit land worden tot een puinhoop, tot een verschrikking. Deze volken zullen de koning van Babel zeventig jaar dienen. Maar het zal gebeuren wanneer de zeventig jaar voorbij zijn, dat Ik de koning van Babel en dat volk - spreekt de HEERE - hun ongerechtigheid zal vergelden, en ook het land van de Chaldeeën en Ik zal dat maken tot eeuwige woestenijen'

(Jer. 25:11-12). ‘Want zo zegt de HEERE: Voorzeker, pas wanneer zeventig jaren in Babel voorbij zijn, zal Ik naar u omzien en over u Mijn goede woord gestand doen, door u terug te brengen naar deze plaats’ (Jer. 29:10). Ten eerste wordt dan Kores aangewezen lang voordat hij in deze wereld werd geboren, en nadat er weer een periode was verstreken, verkondigde Jeremia, terwijl hij de naderende gevangenschap van het volk aankondigde, de exacte duur van hun ballingschap.

Maar er is nog een ander instrument, dat inderdaad niet in dit hoofdstuk voorkomt, en dat God graag met Zichzelf wilde associëren bij het uitvoeren van Zijn doeleinden van genade en zegen jegens Zijn volk.

Als we naar het boek Daniël gaan, lezen we: ‘In het eerste jaar van zijn regering (dat van Darius), merkte ik, Daniël, in de boeken het aantal jaren op waarover het woord van de HEERE tot de profeet Jeremia gekomen was: zeventig jaar zouden na de verwoesting van Jeruzalem voorbij moeten gaan. Ik richtte mijn gezicht tot de HEERE God, om Hem te zoeken in gebed en met smeekbeden, met vasten, en in zak en as’ (Dan. 9:2-3). God had gesproken het woord betreffende, en verschaft de instrumenten voor, het herstel van Zijn volk; en toch wat vinden we? Dat een van de gevangenen, die Nebukadnezar naar Babylon had weggevoerd, de profeet Daniël, had ontdekt, niet door een speciale openbaring. maar door geduldige bestudering van de geschriften van Jeremia, dat God de periode van zeventig jaar had vastgesteld voor ‘de verwoestingen van Jeruzalem’.

Daarop steunend, op dit onfeilbare woord, wijdde hij zich aan gebed en vasten, vernederde zich voor God, beled de zonden van zijn volk

en smeekte om de vervulling van Zijn eigen woord. 'HEERE, laten toch Uw toorn en Uw grimmigheid zich afwenden van Uw stad Jeruzalem, Uw heilige berg, op grond van al Uw gerechtigheden, want om onze zonden en om de ongerechtigheden van onze vaders zijn Jeruzalem en Uw volk tot smaad geworden voor allen die ons omringen. Nu dan, onze God, luister naar het gebed van Uw dienaar en naar zijn smeekbeden. Doe, omwille van de HEERE, Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is' (vs. 16, 17). Zo had Daniël, die zich identificeerde met de toestand van zijn volk en in gemeenschap met de geest van God, het onuitsprekelijke voorrecht een bemiddelaar te worden voor Israël en voor de vervulling van de beloften van God. Zijn gebed werd verhoord (vs. 21-27); en daardoor leren we dat God in Zijn genade Zijn volk toestaat om in Zijn eigen gedachten binnen te gaan, en om met Zichzelf verbonden te zijn in de vervulling van Zijn raadsbesluiten voor Zijn eigen glorie.

Alles was dus nu gereed; het voorbereidende werk was allemaal volbracht. In overeenstemming met Jesaja's voorspelling was 'de rechtvaardige man uit het oosten' geroepen tot de soevereiniteit van de heidenen; en het is door hem dat de aangewezen verlossing moet komen. De volgende actie wordt daarom opgetekend - 'de Heer wekte de geest van Kores, de koning van Perzië', en de volgende proclamatie is het resultaat:

'Zo zegt Kores, de koning van Perzië: Alle koninkrijken van de aarde heeft de HEERE, de God van de hemel, aan mij gegeven, en Hij is het Die mij heeft opgedragen om een huis voor Hem te bouwen in Jeruzalem, dat in Juda ligt. Wie er onder u ook maar tot al Zijn volk behoort-zijn God zij met hem-laet hij optrekken naar Jeruzalem,

dat in Juda ligt, en laat hij het huis van de HEERE, de God van Israël, bouwen; Hij is de God Die in Jeruzalem woont. En ieder die achtergebleven is, uit alle plaatsen waar hij als vreemdeling verblijft, laten zijn plaatsgenoten hem helpen met zilver, met goud, met allerlei bezittingen en met vee, naast de vrijwillige gave voor het huis van God, Die in Jeruzalem woont.’ (vs. 2-4).

Drie dingen worden hier aangekondigd, namelijk:

1. de opdracht die Kores zelf had ontvangen met betrekking tot het huis van de Heer;
2. zijn koninklijke toestemming aan een van de Joden om naar Jeruzalem terug te keren met het doel de tempel te bouwen;
3. en ten slotte zijn uitnodiging aan die Joden die in zijn domein zouden moeten blijven, om gemeenschap te hebben met degenen die zouden vertrekken door vrijwillige giften voor het doel dat ze voor ogen hadden.

De rest van het hoofdstuk wordt ingenomen met een verslag van het effect van de proclamatie. We zeggen ‘het effect van de proclamatie’, maar de lezer zal niet nalaten op te merken dat Hij het was die de geest van Kores had opgewekt, die de geest ‘opwekte’ van degenen die zichzelf opofferden voor het heilige werk in het vooruitzicht. Er hoeven maar twee of drie bijzonderheden in acht te worden genomen. Het is allereerst van belang erop te wijzen dat de hoofden van de vaders die zich voor het werk aanboden, van de twee stammen waren, Juda en Benjamin. Er waren ook Levieten, maar zij telden niet als een stam, want Levi had ‘geen deel noch erfenis met zijn broeders: de Heer is zijn erfenis’, enz. (zie Deut. 10:8-9). Het is inderdaad duidelijk

uit deze en andere geschriften dat, hoewel er misschien individuen van andere stammen waren, er slechts deze twee stammen werden hersteld. Het was daarom alleen aan Juda en Benjamin dat Christus, toen hij in deze wereld werd geboren, daarna ter aanvaarding werd aangeboden; en omdat zij Hem hebben verworpen, zijn zij het, en zij alleen van de twaalf stammen, die door de verschrikkelijke moeite zullen gaan, 'zoals niet was sinds het begin van de wereld tot op dit moment; nee, en dat zal ook nooit zijn', die het gevolg zal zijn van de komst en de macht van de antichrist in Jeruzalem. Om dezelfde reden zullen de tien stammen niet worden verzameld en hersteld tot na de verschijning van de Heer voor de redding van het overblijfsel in het land (zie Zach. 14, Ezech. 20:33-44, Ezech. 34 en Jer. 31:6-14).

In de volgende plaats werkte God in de harten van de burens van degenen die zich wijdden aan het werk van het huis van de Heer, want zij 'gaven gewillig', volgens de voorwaarden van de proclamatie, van hun bezit, helpend, hen met vaten van zilver en goud, enz. Ten slotte toonde Kores zelf zijn belangstelling voor het werk, als bewijs dat zijn hart ook door goddelijke kracht was geraakt, door de vaten van de tempel te herstellen die Nebukadnezar uit Jeruzalem had voortgebracht en hen in het huis van zijn goden (zie Dan. 5:1-4); en deze telde hij tot Sesbazar, de vorst van Juda (vs. 6-9).

We hebben dus in dit hoofdstuk alle tekenen van een echt werk van God. Eensgezindheid van hart en doel wordt bij alle betrokkenen teweeggebracht, hetzij in Kores, zonder wiens toestemming de gevangenen niet hadden kunnen terugkeren; in het hoofd van de vaders van Juda en Benjamin, die nodig waren voor het eigenlijke werk van de bouw; of in degenen die overbleven, die, door

gemeenschap met hun broeders te hebben door hun vrijwillige giften, bijdroegen in de noodzakelijke kosten. Er waren geen voorbereidende bijeenkomsten om te regelen en tot overeenstemming te komen, maar de vereniging van hart en doel werd alleen tot stand gebracht door de actie van de Heer in de harten van iedereen. Dit onderscheidt een goddelijk van een menselijk werk, en is het onmiskenbare bewijs van een werkelijk handelen van de Geest van God. Elk nodig instrument komt daarom op het juiste moment naar voren, want het werk is van God en moet worden volbracht.

De laatste drie verzen bevatten het aantal heilige vaten dat Sesbazar van Kores ontving en van Babylon naar Jeruzalem bracht.

Ezra

EZRA 2

Wij hebben in dit hoofdstuk een register van ‘de bewoners van het gewest die optrokken uit de gevangenschap van de ballingen die Nebukadnezar, de koning van Babel, in ballingschap had gevoerd naar Babel, en die terugkeerden naar Jeruzalem en naar Juda, ieder naar zijn eigen stad’ (vs. 1). Er zijn verschillende interessante bijzonderheden in het verslag op te merken; en de eerste is, dat het feit van zijn bestaan laat zien hoe kostbaar voor God de reactie was die Zijn genade in de harten van Zijn volk had voortgebracht, hoe zwak ze ook in Zijn gedachten waren gekomen met betrekking tot Zijn huis. Om deze reden heeft Hij ervoor gezorgd dat deze lijst bewaard is gebleven, als bewijs dat Hij met vreugde de kleinste vruchten van het werk van Zijn Geest aanschouwt, en dat de namen van Zijn volk bekend zijn en verkondigd worden als een aanmoediging voor allen om in Zijn wegen te wandelen, vereenzelvigd te worden met Zijn belangen en trouw te blijven in tijden van corruptie en afvalligheid (vgl. Luk. 12:8 en Openb. 3:5). In vers 2 worden de namen van de leiders gegeven, en dan worden de mensen ingedeeld naar hun families.

Als we deze catalogus wat nauwkeuriger bekijken, zullen we een viervoudige indeling vinden. Tot aan het einde van vers 42 worden zij beschreven die ongetwijfeld uit Israël, Juda, Benjamin of Levi kwamen (onder de laatste zangers en dragers). Daarna volgen nog

twee andere klassen, de Nethinim en de dienaren van Salomo, over wie een paar woorden nodig zullen zijn.

1. De Nethinim (vs. 43-58).

De vraag wordt gesteld of deze van joodse afkomst waren. Het woord lijkt te betekenen ‘degenen die gegeven zijn’; en er is geconcludeerd dat zij, vanaf de plaats waar hun namen in het hoofdstuk voorkomen (zie ook 1 Kron. 9:2), van een ander ras waren, maar oorspronkelijk aan de Levieten waren gegeven voor hun dienst, evenals de Levieten - alleen deze op goddelijk bevel, en in de plaats van de eerstgeborenen van Israël (zie Num. 8) - waren aan Aäron gegeven voor de dienst van de Heer in Zijn tabernakel. En sporen daarvan zijn te vinden in twee geschriften. In Numeri lezen we met betrekking tot de buit die van de Midianieten was afgenomen: ‘van die helft voor de Israëlieten nam Mozes één gevangene uit vijftig, van de mensen en van de dieren; en hij gaf ze aan de Levieten, die de taak ten behoeve van de tabernakel van de HEERE vervulden, zoals de HEERE Mozes geboden had’ (Num. 31:47). We zien ook dat Jozua tegen de Gibeonieten zei: ‘U zult voor altijd slaven zijn, houthakkers en waterputters voor het huis van mijn God’ (Joz. 9:23, Vergelijk Ezra 8:20).

Het is daarom dat we waarschijnlijk de oorsprong van de Nethinim vinden - degenen die werden gespaard van het rechtvaardige oordeel van God; en indien teruggebracht tot slaafse slavernij, was het slavernij in Zijn barmhartigheid in verband met Zijn huis, waardoor de vloek die op hen rustte (zie Jozua 9:23) in een zegen werd veranderd. Waarvoor vinden we? Dat ze, in plaats van te worden vernietigd met het zwaard van het leger van de Heer, gered zijn, en nu, na verloop van eeuwen, worden ze gevonden in eervolle omgang

met het volk van de Heer, en ook met een hart voor het huis van de Heer, aangezien ze keerden op dit bijzondere moment met hun medegevangenen terug uit Babylon. Ze zijn dus zeker geen geringe voorafschaduwing van de voorwerpen van genade, zelfs niet in deze bedeling.

2. Salomo's dienaren.

Hiervan is de informatie minder duidelijk. Maar we lezen dat Salomo nakomelingen van de kinderen van de Amorieten, die in het land waren achtergebleven, die de kinderen van Israël ook niet volledig konden vernietigen, liet opkomen om in herendienst te werken, tot op deze dag (1 Kon. 9:19-21). Het zou kunnen dat dit de afstammelingen van hen zijn die de aanduiding 'Salomo's dienaren' hebben gekregen. Hoe dit ook had kunnen zijn, de reeds getrokken les is opnieuw veelbetekenend, dat de minste verbinding met het volk van de Heer en de dingen van de Heer een middel tot zegen wordt - zo niet altijd, wat zeker niet het geval is, van geestelijk, maar bijna altijd van stoffelijk zegen, ook al is die soms beperkt, door zonde en ongeloof, tot lengte van dagen en aardse troost. Maar met 'de dienaren van Salomo', zoals met de Nathanaël. Er moet meer zijn geweest dan dit; want door genade waren zij uit eigen verlangen teruggekeerd om te helpen bij de bouw van het huis van God in Jeruzalem. Het aantal van deze twee klassen was driehonderdtweënnegentig.

We hebben, in de volgende plaats, twee andere klassen die een eigenaardige en in zekere zin een zeer treurige positie innemen.

1. Er waren sommigen - de kinderen van Delaja, de kinderen van Tobia, de kinderen van Nekoda, zeshonderd tweeënvijftig

- maar die niet konden vertellen wie hun familie en wat hun afkomst was, of zij van Israël waren;

2. En daarnaast van de kinderen van de priesters. de kinderen van Habaja, de kinderen van Hakkoz, de kinderen van Barzillai, enz. - 'Dezen zochten naar hun inschrijving onder hen die in het geslachtsregister waren ingeschreven, maar zij werden niet gevonden; daarom werden zij als onrein van het priesterschap geweerd' (vs. 59-62).

In het land van hun ballingschap was niet dezelfde zorg besteed aan titel en kwalificatie. Babylon vertegenwoordigt de corruptie waaraan Gods volk door hun zonden gebonden is, en daarom was de periode van hun gevangenschap een tijd van zorgeloosheid, een tijd waarin ze inderdaad leden onder de hand van hun God, maar nog steeds een tijd van verwarring en wanorde ; en noodzakelijkerwijs zo, aangezien zij zonder de tempel waren, zonder offers en zonder de tegenwoordigheid van de HEERE. Maar nu, door de barmhartigheid van hun God, er een herstel was geweest - een gedeeltelijk herstel, dat is waar, maar een die in zich een duidelijke werking van de Geest van God bevatte - en nu dat het huis van de HEERE opnieuw hun middelpunt werden, werden zij op de juiste wijze uitgeoefend met betrekking tot de titel van allen die uit Babylon waren teruggekeerd.

Als iemand hun genealogie niet kon tonen, hadden ze geen aanspraak om deel te nemen aan het werk waartoe ze waren geroepen; en in het geval van de priesters was het gevolg nog ernstiger. Deze waren - als ze hun register niet konden vinden - als onrein, van het priesterschap geweerd. Er werd hun niet verteld dat ze geen priesters waren; de grond was dat hun bewering niet was bewezen. Het kan

in een toekomstig tijdstip zijn. ‘En Zijne Excellentie zei tegen hen dat zij niet van de allerheiligste dingen mochten eten, totdat er een priester zou aantreden met de urim en met de tummim’. Wanneer die tijd aanbrak, zou de priester, die opnieuw begiftigd zou zijn met goddelijke intelligentie en onderscheidingsvermogen door het licht en de volmaaktheid van God (Urim en Tummim), hen als echte priesters kunnen beschouwen; maar intussen werd hun vordering verbeurd verklaard. Genade kon herstellen die onder de wet verloren was gegaan; alleen hierop moeten ze geduldig wachten.

In de afgelopen eeuw werd in principe precies hetzelfde gezien. Het is niet teveel om dat te zeggen; bij het begin stond de Gemeente van God in dit land volledig onder de heerschappij van de wereldmacht. Het leven van Gods volk werd ondersteund door de bediening van een paar getrouwe mannen hier en daar, en door de studie van het woord van God; maar de Gemeente als geheel was tot slaaf gemaakt, in Babylonische gevangenschap. Kort daarna vond er een herstel plaats. God werkte in de harten van velen op verschillende plaatsen, grote oefeningen van de ziel voortbrengend; en er kwam een beweging op gang, die resulteerde in de bevrijding van aantallen in vele delen van het land.

Het handvest van hun bevrijding uit gevangenschap was het woord van God. Ze lazen er dag en nacht in, en daarin vonden ze zowel licht als leven. Daardoor veroordeelden ze zichzelf en hun wegen, daardoor ontdekten ze het ware karakter van hun vroegere slavernij, en daaruit kregen ze ook leiding voor de toekomst. Luisterend naar de leringen, spreidden ze opnieuw de tafel van de Heer in al zijn eenvoud. Ze leerden dat de Heilige Geest in het huis van God woonde

en dat de Heer had beloofd spoedig te komen om zijn volk tot Zich te nemen. Daarop werden ze onmiddellijk geconfronteerd met de moeilijkheid die in dit hoofdstuk wordt gevonden - de moeilijkheid van titel en kwalificatie om brood te breken aan de tafel van de Heer. In het verleden kon elke goede burger dat doen, en al dezen werden vaak aangespoord om te komen. Niemand die beweerde een christen te zijn, werd ooit geweerd, terwijl er ook zeer velen, wiens leven in tegenspraak was met hun belijdenis, zonder twijfel werden ontvangen. Kunnen dergelijke praktijken worden voortgezet?

Toen werd het antwoord gevonden, dat alleen zij die 'het huis van hun vader konden laten zien'. of 'hun register' konden vinden, de Schriftuurlijke kwalificatie hadden voor een plaats aan de tafel des Heren. Met andere woorden, tenzij we vrede met God hebben, tenzij we weten dat we kinderen van God zijn door het bezit van de Geest van adoptie, en zo het huis van onze Vader kunnen laten zien en onze genealogie kunnen traceren, hebben we niet de vereiste goddelijke titel. Beroep is niet genoeg. Op een dag als deze, een dag van herstel uit gevangenschap, moet er het vermogen zijn om onze belijdenis te verifiëren aan het zekere woord van God; want, zoals de apostel zegt: 'De drinkbeker der zegening die wij zegenen, is die niet de gemeenschap van het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus? Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood' (1 Kor. 10:16-17).

Maar er wordt bezwaar tegen gemaakt; Maken jullie jezelf niet tot rechters van anderen? In geen geval. Zoals de stadhouder inderdaad in feite zei tegen de priesters in dit hoofdstuk, die werden weggestuurd:

‘Jullie mogen echt priesters zijn, alleen je kunt je titel niet produceren. Het moet daarom overblijven totdat een priester opstaat met de Urim en Tummim - een die kan oordelen volgens God.’ Dus nu ligt de bewijslast bij degene die aan de tafel van de Heer wil komen en zo geïdentificeerd wil worden met Zijn volk. Als hij er niet in slaagt om het te produceren, wordt hij niet uitgesloten door degenen die met hem te maken hebben, maar door zijn onvermogen om zijn genealogie te verklaren, en als hij echt een lid van het lichaam van Christus is, is zijn titel, hoewel alles van genade, zal in een toekomstige dag volledig erkend worden door de Heer Zelf. Het is noodzakelijk dat dit schriftuurlijke principe zowel begrepen als gehandhaafd wordt.

De vraag van de priesters gaat nog verder. Zoals we hebben gezien, werden dezen uit hun ambt gezet, waarvan de functies waren om voor de Heer te dienen en het volk te onderwijzen (zie Ex. 28 ; Lev. 10:9-11 ; Deut. 10:8 ; Mal. 2:5-7); en vanwege hun onvermogen om hun register te vinden, werd het hun ook verboden om van de heilige dingen te eten (vgl. over dit onderwerp Lev. 22:1-16). Wat een plechtig commentaar op de gebruiken die de christenheid al eeuwenlang heeft! Vergeetachtig of onwetend van de waarheid dat alle ware gelovigen, en geen ander, priesters zijn (1 Petr. 2), hebben ze een manier bedacht om priesters te maken - om hun ‘heilige’ ambten te vervullen door een menselijke wijding. En zulke personen, wanneer ze aldus zijn aangewezen, matigen zichzelf het exclusieve recht toe om tot God te naderen, evenals dat van het uitleggen van de Schrift. Het is een kleinigheid om te zeggen dat deze praktijken een ontkenning van het christendom zijn - ze zijn erger; want zij zetten de kracht van het werk van Christus opzij, en ontkennen Zijn gezag, en negeren de soevereine actie van de Heilige Geest. God alleen maakt priesters, en

een ieder die gewassen is met water (wedergeboren) wordt onder de waarde van het ene offer van Christus gebracht, wordt besprenkeld met Zijn kostbaar bloed, evenals met de zalfolie (de zalving van de Heilige Geest), is door Hem apart gezet voor dit ambt (Lees Ex. 29; Hebr. 10). Die, en die alleen, kunnen hun register vinden onder degenen die door genealogie worden gerekend, 'Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is zijn vlees' (Hebr. 10:19-20); waar, door de genade van God, het hen is toegestaan zich te vergasten aan de heilige dingen - de verschillende aspecten van Christus zoals gesymboliseerd door deze - in gemeenschap met God in Zijn eigen aanwezigheid.

Het aantal van de hele gemeente, zo wordt ons nu verteld, was tweeënveertigduizend driehonderdzestig. Bovendien waren dit hun slaven en hun slavinnen: dat waren er zeventuizend driehonderdzevenendertig, en zij hadden tweehonderd zangers en zangeressen. Hun paarden: zeventienhonderdzesendertig; hun muilieren: tweehonderdvijfenveertig. Hun kamelen: vierhonderdvijfendertig; hun ezels: zesduizend zeventienhonderdtwintig. (vs. 65-67).

Dat was het grote gezelschap of de karavaan die van Babylon naar Juda en Jeruzalem reisde, met hun hart gericht op de heilige onderneming waartoe zij door God waren geroepen. Maar een nauwkeuriger onderzoek van de elementen waaruit deze menigte was samengesteld, zal de zekere voorlopers van verval en verval ontdekken. Wat hadden deze pelgrims bijvoorbeeld met zingende mannen en zingende vrouwen te maken? Hun land was verlaten, hun heiligdom

was door vuur verteerd en lag verwoest, en zijzelf waren slechts een zwak overblijfsel, net bevrijd van het juk van gevangenschap. Het was toch geen tijd voor vrolijkheid en gezang! (vgl. Ps. 137) Helaas! elke handeling van de Geest van God, die een opwekking in de harten van Zijn volk teweegbrengt, wordt snel beperkt door de mens en door zijn eigen gedachten en verlangens. Zelfs de eerste reactie op Zijn machtige macht verzamelt zich bij degenen die werkelijk onder Zijn invloed staan, ook degenen die de beweging zullen corrumperen en haar uiterlijke mislukking zullen verzekeren. Hoe opmerkelijk wordt dit geïllustreerd in het boek van rechters, en dat is zo geweest in elk tijdperk van de Gemeente!

Aangekomen op hun bestemming, lezen we: ‘En sommigen van de familiehoofden gaven, toen ze aankwamen bij het huis van de HEERE, Die in Jeruzalem woont, vrijwillig voor het huis van God, om het op zijn oorspronkelijke plaats te doen staan. Naar hun vermogen gaven zij voor de schatkamer ten behoeve van het werk: eenenzestigduizend drachmen aan goud, vijfduizend ponden aan zilver en honderd onderkleden voor priesters’ (vs. 68, 69).

Het is interessant om de vorm van de uitspraak op te merken - ‘Toen zij bij het huis des Heren in Jeruzalem kwamen’, waaruit blijkt dat het huis, ongeacht de uiterlijke staat ervan, en met de grond gelijk gemaakt zoals het was geweest, nog steeds voor het oog bestond van God. Dus hoewel er tot de tijd van de Heer drie verschillende huizen waren, was het in de gedachten van God altijd hetzelfde huis. Haggai zegt daarom, zoals het moet worden weergegeven: ‘De laatste heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de eerste’ (Hag. 2). Er is ongetwijfeld nog een andere reden voor deze vorm van woorden in

Ezra. Het lijkt alsof God de verwoestingen van Zijn heiligdom heeft gebruikt om de harten van deze opperhoofden te raken. Toen ze bij het huis van HEERE kwamen - toen ze als het ware de toestand ervan zagen - werden ze ontroerd en 'offerden' van hun bezit; en, zoals de Geest van God zorgvuldig opmerkt, en aldus het zegel van Zijn goedkeuring op de daad zette, 'gaven zij naar hun bekwaamheid.' Hierin zijn ze zeker voor altijd voorbeelden voor degenen van het volk van de Heer die het voorrecht hebben om de Heer te dienen, of het nu gaat om gemeenschap met Zijn noodzakelijke heiligen, of met de behoeften van Zijn dienst.

Het hoofdstuk sluit af met de verklaring: 'De priesters, de Levieten, sommigen van het volk, de zangers, de poortwachters en de tempeldienaren (Nethinim) woonden in hun steden, en heel Israël woonde in zijn steden' (vs. 70). Het staat open voor de lezer om zich af te vragen of dit verslag – vooral wanneer het wordt gelezen in het licht van wat er daarna gebeurde, zoals verteld in Haggai 1 – niet symptomatisch is voor het verval van hun eerste energie, of het openbaart niet de neiging om aan zichzelf en aan hun eigen huis te denken boven de belangen van het huis van de Heer. Salomo besteedde dertien jaar aan het bouwen van zijn eigen huis, terwijl hij er slechts zeven jaar aan de tempel besteed had; en wetende wat de mens is, is het niet verwonderlijk dat het herstelde overblijfsel begon met zich eerst op hun eigen zaken te bekommeren. Maar als dat zo is, zal het volgende hoofdstuk laten zien dat het woord van God nog steeds energiek in hun ziel was, tot lof van Hem die hen uit gevangenschap had verlost, en hen met Zichzelf in de gedachten van Zijn hart aan Jeruzalem en aan Zijn tempel.

EZRA 3

Aan het einde van het laatste hoofdstuk hebben we gezien dat ‘heel Israël’ - in feite het overblijfsel, maar dat de plaats van de natie voor God inneemt - in hun steden woonde. Het begin van dit hoofdstuk opent een andere opmerkelijke actie van de Geest van God. ‘Toen de zevende maand aanbrak en de Israëlieten zich in de steden gevestigd hadden, verzamelde het volk zich als één man in Jeruzalem’ (vs. 1). In het boek Numeri lezen we: ‘In de zevende maand nu, op de eerste dag van de maand, moet u een heilige samenkomst houden; geen enkel dienstwerk mag u dan doen. Het is voor u een dag aangekondigd door bazuin geschal’ (Num. 29:1). Dit bazuinenfeest was een voorbode van het herstel van Israël in de laatste dagen; en het was daarom met een ware geestelijke waarneming dat de mensen zich in die tijd in Jeruzalem verzamelden - een waarneming die, gecombineerd met hun volmaakte eenheid, aantoonde dat zowel zij als hun leiders door God waren onderwezen en onder de macht van Zijn woord (vgl. Hand. 2:1).

Het is maar zelden in de geschiedenis van Gods volk dat zo’n eenheid getoond is, omdat het alleen kan worden bereikt, niet door enige algemene overeenkomst, maar door de gemeenschappelijke onderwerping van allen aan de kracht van de Geest door de waarheid. Slechts twee keer is het in de geschiedenis van de Gemeente gezien (zie Hand. 2, 4), en nu zal het nooit meer op aarde in de hele Gemeente worden tentoongesteld, hoewel het misschien in kleine

gezelschappen van heiligen wordt tentoongesteld. Maar hier, net als met Pinksteren, was de hele gemeente als één man - één zal alles domineren en hen met onweerstaanbare kracht verzamelen tot één gemeenschappelijk centrum; want ze waren allemaal eensgezind op één plaats in de stad waarop de geest en het hart van God op dat moment waren gericht.

Na aldus bijeengekomen te zijn, stond Jesua, de zoon van Jozadak, en zijn broeders, de priesters, en Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en zijn broeders, en bouwden het altaar van de God van Israël, om daarop brandoffers te brengen, zoals er staat geschreven in de wet van Mozes, de man van God, en zij zetten het altaar op zijn sokkels, want vrees was over hen vanwege het volk van die landen, en zij offerden daarop brandoffers voor de Heer, zelfs brandoffers morgen en avond' (vs. 2, 3). De gouverneur, Zerubbabel, en de priester, Jesua, (geholpen door hun respectieve 'broeders'), verenigden zich in dit gezegende werk, waarbij de combinatie van de twee een voorafschaduwing was van Hem die een priester op Zijn troon zal zijn, de ware Melchizedek (zie Zach. 6:9-15).

Een van hun motieven bij het oprichten van het altaar schijnt hun gevoelde behoefte aan de bescherming van hun God te zijn geweest, en het geloof onderscheidde dat deze bescherming verzekerd zou worden op grond van de doeltreffendheid van de offers. En wat is er mooier dan deze blijk van vertrouwen in God? Ze waren slechts een zwak overblijfsel, hadden geen uiterlijke verdedigingsmiddelen en werden omringd door allerlei soorten vijanden; maar juist hun zwakheid en gevaar hadden hun de kostbare les geleerd, dat God hun toevlucht en kracht was. Het opzetten van het altaar was dan ook

hun eerste doel; en zodra de zoete geur van het brandoffer opsteeg tot God, werd alles wat Hij was, zoals toen geopenbaard, voor hen ingezet.

Bovendien zal opgemerkt worden dat hun brandoffers voor de ochtend en voor de avond werden aangeboden. Dit werd in zijn oorspronkelijke instelling het 'voortdurende brandoffer' genoemd (zie Ex. 29:38-46), krachtens welke God in het midden van Zijn volk had kunnen wonen. En als Zijn tegenwoordigheid niet langer in hun midden was, als Hij niet langer tussen de cherubs woonde die het verzoendeksel overschaduwden, dan bleef de kracht van het brandoffer bestaan; en zolang het geloof dit bracht en het 's morgens en' s avonds aan God presenteerde, stond het volk net zo zeker onder de bescherming van de HEERE als voorheen; even veilig als, zelfs veel veiliger dan, toen Jeruzalem in haar glorie werd omringd door haar versterkte muren en bolwerken. Ze hadden daarom de taal van een van hun psalmen kunnen aannemen: 'God is ons een toevlucht en vesting; Hij is in hoge mate een hulp gebleken in benauwdheden. Daarom zullen wij niet bevreesd zijn, al veranderde de aarde van plaats en werden de bergen verzet naar het hart van de zeeën. Laat haar water bruisen, laat het schuimen, laat de bergen beven door haar onstuimigheid' (Ps. 46:1-3).

Nadat het altaar naar behoren was geordend, vierden ze het Loofhuttenfeest, zoals geschreven staat (zie Lev. 23:33-36), en brachten ze de dagelijkse brandoffers naar de gewoonte, volgens de gewoonte, als de plicht van elke dag, vereist. Het Loofhuttenfeest was een beeld van duizendjarige vreugde (Lev. 23:40). Israël zou zich zeven dagen verheugen voor het aangezicht van de Heer, hun

God. Voor menselijke ogen, kijkend naar hun desolate toestand, zou het misschien een aanfluiting zijn geweest voor deze arme teruggekeerde gevangenen om een vreugdevol feest te vieren. Maar 'het geloof nu is de zekerheid van wat men hoopt, de overtuiging van wat men niet ziet'. Het brengt zo de toekomst tot realisatie in het heden. Bovendien, wanneer de ziel eenmaal voor God staat in alle aanvaarding van Christus, zoals voorafgegaan door het brandoffer, heeft ze reeds de zekerheid van elke beloofde zegen zoals die in Hem is verzekerd. Het stond dus open voor de gelovige Israëlieten, die stonden rond het altaar dat ze hadden opgericht te midden van de ruïnes van de tempel, en toen ze de rook van de brandoffers zagen opstijgen naar de hemel, om vooruit te kijken naar de tijd dat al Gods beloften aan Abraham, Izaäk en Jakob zouden worden vervuld, en wanneer de vrijgekochten van de Heer zouden terugkeren, en naar Sion zouden komen met gezang en eeuwige vreugde op hun hoofd; wanneer ze vreugde en blijdschap zouden verkrijgen, en verdriet en zuchten zouden wegvluchten.

Ook zij, zo wordt ons verteld, brachten 'het voortdurende brandoffer en dat voor de nieuwe maanden en voor alle geheiligde vastgestelde tijden voor de HEERE en voor ieder die een vrijwillige gave gaf aan de HEERE' (vs. 5). En het zal worden opgemerkt dat het opvallende kenmerk van al hun handelingen was, dat ze nu alles volgens het woord van God bestelden (vs. 2, 4). Wat ze ook in Babylon hadden beoefend, wat ook hun traditionele ritens en gebruiken waren geweest, ze waren allemaal achtergelaten op het toneel van hun gevangenschap; en nu, bevrijd en teruggebracht, kon niets hen bevredigen behalve het gezag van het geschreven Woord.

We zouden daarom de procedure die in deze passage wordt verteld, kunnen karakteriseren als het herstel van de schriftuurlijke eredienst. Dit bevat een principe van enorm belang, en een dat een illustratie heeft gevonden in de herinnering van sommigen die nog in leven zijn. Er was zo'n vijftig of zestig jaar geleden een beweging, zoals al in een vorig hoofdstuk werd opgemerkt, die grotendeels, wat betreft haar geestelijke kenmerken, overeenkwam met deze verlossing uit Babylon; en het eerste doel van de heiligen in die tijd, net als bij dit overblijfsel, was het herstel van het altaar (die deze term gebruikten als een symbool van aanbidding), en het ordenen van de gemeente in al haar samenkomsten volgens het geschreven Woord. Gebruiken, tradities, vieringen, alle ritens en ceremonies werden nu getest door de opgetekende apostolische praktijken, en degenen die het bewijs niet konden verdragen, werden opgegeven. Het was ook maar een overblijfsel dat uit de slavernij werd gebracht; maar ze hadden licht en leven in hun woningen en in hun bijeenkomsten, omdat ze 'als één man' probeerden de Heer Jezus Christus Zijn rechtmatige plaats van voorrang te geven als Zoon over Zijn eigen huis. In werkelijkheid bezat God deze beweging op een opmerkelijke manier, en gebruikte het om gelovigen, in elk deel van het land, te herinneren aan het gezag van het geschreven Woord, aan de kennis van de volheid van Zijn genade in verlossing, aan hun priesterlijke plaats en voorrechten, tot de waarheid van de aanwezigheid van de Heilige Geest, en tot de verwachting van de wederkomst van de Heer. En als de geestelijke kracht van die tijd niet is behouden, is de invloed ervan nog steeds voelbaar; en het is niet te veel om te zeggen dat de hele Gemeente van God haar dank verschuldigd is, door de soevereine genade en

aanstelling van God, voor de tentoonstelling en het behoud van de volledig geordende waarheden van het christendom.

Voor die tijd was het christendom in handen van zijn publieke pleitbezorgers. Het was ontaard in slechts een zedencode, en het gevolg was socinianisme ² en wijdverbreide ontrouw; terwijl er sinds die dag, ongeacht de toenemende macht van het kwaad en de snelle ontwikkeling van de tekenen van de komende afval, nooit een volledig getuigenis van de waarheid van God en van Zijn Christus, zoals verheerlijkt aan Zijn rechterhand, ontbreekt. Dit alles verkondigt ons, dat gehoorzaamheid aan het geschreven Woord, in de kracht van de Geest, zowel het middel is van herstel van dwaling, en het geheim is van alle zegen, de ware methode om de geestelijke achteruitgang te stoppen.

De eerste vijf verzen van dit hoofdstuk zijn een prachtig verslag en zouden best bestudeerd kunnen worden in verband met de eerste dagen van de gemeente na Pinksteren (Hand. 2 - 4). In beide plaatsen manifesteert zich zowel individuele, als collectieve of collectieve, spirituele energie. Het waren dus niet alleen de nieuwe manen en de vaste feesten die werden opgemerkt, maar er wordt ook aan toegevoegd: 'ieder die een vrijwillige gave gaf aan de HEERE' (vs. 5). Wanneer Gods Geest met kracht werkt, vult Hij de harten van velen van Zijn volk tot het overloopt, en het vat, dat de zegen niet kan bevatten, loopt over in dankzegging en lofprijzing tot God. Dit is het geheim van zowel toewijding als aanbidding.

2 Red. [Socinianisme - Wikipedia](#)

De volgende twee verzen sluiten deze periode af, ter voorbereiding op de introductie van een andere. ‘Vanaf de eerste dag van de zevende maand begonnen zij de HEERE brandoffers te brengen, maar de fundering voor de tempel van de HEERE was nog niet gelegd. Daarom gaven zij geld voor de steenhouwers en voor de ambachtslieden, en eten en drinken en olie voor de Sidoniërs en de Tyriërs, om cederhout te laten komen van de Libanon, over zee naar Jafo, overeenkomstig de vergunning hun verleend door Kores, de koning van Perzië’ (vs. 6, 7). Het verslag van het begin van het offeren van brandoffers op de eerste dag van de zevende maand wordt met duidelijk genoegen opgemaakt. Het was het hart van God dankbaar om de terugkeer van Zijn volk tot Hemzelf te aanschouwen, Zijn aanspraken erkennend en de enige grond voor hun aanvaarding. Het laat ons zien hoe Hij in het bijzonder de Zijne gadeslaat, en dat Hij behagen schept in hun benadering en aanbidding. Deze vruchten voortbrengen door Zijn genade in hun harten, met dezelfde genade die Hij hen voor hun rekening brengt (vgl. Ef. 2:10 en 2 Kor. 5:10).

Dan volgt, zoals we beoordelen, een droevige toon: ‘maar de fundering voor de tempel van de HEERE was nog niet gelegd’. De mensen hadden grotendeels gereageerd op de genade en goedheid van de HEERE, in hun herstel hadden ze zich verheugd om zichzelf onder Zijn bescherming te plaatsen, en hadden Zijn aanbidding bevolen volgens zoals het was geschreven in de wet van Mozes de man van God. Maar op dit moment gingen ze niet verder. In plaats van in te gaan op Gods gedachten met betrekking tot Zijn huis, rustten ze in de zegeningen waarin ze nu waren gebracht. Hun geestelijke energie was in zekere mate verbruikt bij hun eerste pogingen, en hun verleiding was nu om te pauzeren voordat ze verder gingen. Zo is

het ooit geweest in geschiedenis van alle echte opwekkingen in de Gemeente van God. Neem bijvoorbeeld dat machtige werk van God, waarvan Luther het instrument was.

In het begin was het gezag en de toereikendheid van de Schrift de strijdbijl waarmee hij oorlog voerde tegen het verderf en de afgoderij van Rome, en God werkte met hem en schonk een opmerkelijke verlossing. Maar wat volgde? Luther en zijn volgelingen rustten uit en genoten van de vruchten van hun eerste overwinningen, en de Reformatie zakte weg in een systeem van staatskerken en geloofsbelijdenissen, waaruit alle vitaliteit spoedig verdween (zie Openb. 3:1-3). Ze faalden om verder te gaan in gemeenschap met de geest van God - ze werkten voor hun eigen doelen in plaats van voor die van hem, en het gevolg was dat er spoedig verdorvenheid en verval zichtbaar werden; de beweging werd gearresteerd; en nu, vandaag, zijn de waarheden die toen werden teruggevonden snel aan het verdwijnen (als ze niet al verdwenen zijn) van de plaatsen die het toneel waren van het toenmalig conflict.

We leren daarom dat de veiligheid van Gods volk ligt in het opstijgen naar het hoogtepunt van hun roeping. Hij roept ons op tot gemeenschap met Hemzelf en met Zijn Zoon Jezus Christus. Als we dit vergeten, tevreden zijn met het genieten van onze zegeningen, en Gods verlangens voor ons uit het oog verliezen, zullen zwakheid en achteruitgang ons spoedig kenmerken, hetzij als individuen of als gezelschappen van gelovigen. Als, aan de andere kant, Gods voorwerpen de onze zijn, als onze geest is gericht op wat voor Hem ligt, zal Hij ons altijd leiden naar een vollediger inzicht in Zijn bedoelingen van genade, zowel als in Zijn wegen, en in grotere

gelukzaligheid. Hij scheidt behagen in ons geluk, en Hij zou dit altijd vergroten door ons in Zijn genade te associëren met Zijn eigen voorwerpen en doelen.

Als de kinderen van Israël het werk van de Heer echter niet met alle ijver vervolgden, waren ze niet onachtzaam voor het doel van hun herstel; want, zoals we hebben gezien, begonnen ze voorzieningen te treffen voor de materialen waarmee de tempel kon worden gebouwd (vs. 7). Om de omstandigheden van het overblijfsel te begrijpen in tegenstelling tot de glorie van het koninkrijk toen de tempel van Salomo werd gebouwd, 1 Koningen 5 en 1 Kronieken 28, 29, moeten worden gelezen. Tegelijkertijd moet eraan worden herinnerd dat de HEERE dezelfde was, en dat Zijn middelen, door de uitoefening van geloof, even beschikbaar waren voor dit zwakke overblijfsel als voor David en Salomo in al hun macht en pracht. Het is waar dat ze uiterlijk afhankelijk waren van de toestemming van een heidense monarch voor toestemming om te bouwen en voor de middelen om de benodigde materialen te verkrijgen; maar het was Gods werk waarmee ze bezig waren, en op Hem rekenend, zou Hij hen in staat stellen om het tot een succesvol einde te brengen. Wanneer gelovigen met God werken, worden hun schijnbare moeilijkheden en obstakels de dienaren van het geloof om God binnen te brengen, voor wie kromme dingen recht worden gemaakt en ruwe plaatsen toegankelijk.

In dit gedeelte wordt het verslag gegeven van de feitelijke fundering van de tempel. Tussen de verzen 7 en 8 moet een interval van ten minste zeven maanden worden geplaatst. Hoe deze werden besteed, wordt niet onthuld. De basis van de pauze, voordat met de bouw wordt begonnen, lijkt, gezien de verbinding, te wachten op de

‘cederbomen’. Dit had echter kunnen zijn: ‘In het tweede jaar van hun komst tot het huis van God te Jeruzalem, in de tweede maand, begon Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, en het overblijfsel van hun broeders, de priesters en de Levieten en allen die uit de ballingschap waren gekomen naar Jeruzalem, en de Levieten, van twintig jaar oud en daarboven, aanstelden om het werk van het huis des Heren voort te zetten’ (vs. 8).

In deze verklaring moeten drie dingen worden opgemerkt. Wat de toestand van het volk in het algemeen ook is, Zerubbabel en Jesua, de gouverneur en de priester, staan op de eerste plaats in het werk van de Heer. Officieel aan het hoofd behouden zij de geestelijke leiding van het volk. Gelukkig is het voor het volk van God in elk tijdperk, wanneer hun leiders in het geheim van de gedachten van de Heer zijn, wanneer zij de mensen kunnen oproepen om hen te volgen in Zijn dienst. Het is niet altijd zo: inderdaad, niet zelden is de eerste actie van de Geest van God in het midden van Zijn volk, en dan worden de nominale leiders aan de kant gezet, of gedwongen om te volgen om hun plaats te behouden.

Ten tweede weten de stadhouder en de priester hoe ze het volk met zichzelf moeten associëren in hun heilige onderneming. Dit is het onmiskenbare teken van geestelijke kracht van hun kant, evenals een getuigenis van het feit dat God met hen werkte. Tot dusver waren er geen schisma's, maar ze werden allemaal door de Heilige Geest samengevoegd tot één gemeenschappelijk doel. Ten slotte zien we dat de Levieten, van twintig jaar en ouder, de opdracht kregen om het werk van het huis des Heren voort te zetten. Dit was klaarblijkelijk een herhaling van de schriftuurlijke orde, voortkomend uit een goddelijke

intelligentie met betrekking tot de aard van het werk waarmee zij bezig waren (Zie Num. 4; 1 Kron. 23:24). Het handhaven van Gods orde in het werk van Zijn huis is van het eerste belang, want het is in feite onderwerping aan Zijn wil zoals uitgedrukt in Zijn woord. In de ogen van de mens zou een andere methode de voorkeur hebben geleken; maar de enige vraag voor de dienstknechten van de Heer was, en is: wat heeft Hij opgedragen? Door dit niet in te zien, is er een eeuwigdurend conflict geweest in de Gemeente van God tussen de wil van de mens en die van de Heer; en helaas! de consequentie is geweest dat de mens en de gedachten van de mens bijna universeel de plaats van Christus en Zijn woord hebben toegeëigend.

De Levieten begonnen door genade gemakkelijk met hun arbeid. Het waren er maar vierenzeventig (zie Ezra 2:40).³ In de woestijn, die alleen bestond uit degenen die ‘van dertig jaar en daarboven, ja tot vijftig jaar oud’ waren, telden ze ‘achtduizend vijfhonderdtachtig’ (Num. 4:46-48). Toen de Heer daarom de deur van verlossing voor hen opende uit hun Babylonische gevangenschap, hadden maar weinigen de moeite genomen om er gebruik van te maken; ze hadden een thuis gevonden, helaas! in het land van hun ballingschap, en Jeruzalem was vergeten, en zich Sion niet meer herinnerde. Des te kostbaarder voor de Heer was de trouw van deze vierenzeventig, en met Zijn aanwezigheid en zegen waren ze genoeg voor Zijn dienst als opzichters van de arbeiders in het huis van God. Ook genade had in hun hart gewerkt, want ze stonden ‘samen’, ‘als één’ in hun toezicht op het werk. Dit was echte gemeenschap en kwam voort uit het feit

3 De kinderen van Asaf en de kinderen van de poortwachters (Ezra 2:41-42), waren ook Levieten. In totaal telden ze dus driehonderdeenveertig; maar alleen deze vierenzeventig waren beschikbaar voor dit speciale werk.

dat ze in gemeenschap waren met de gedachten van God over Zijn huis. Zijn voorwerpen waren van hen, en daarom werden ze niet gehinderd door verdeelde beraadslagingen; maar ‘als één’ stuurden zij de werklieden naar voren. Gezegende voortekenen voor het succes van hun onderneming, evenals de duidelijke vrucht van de actie van de Geest van God!

De volgende twee verzen beschrijven de viering van het leggen van het fundament. ‘En de bouwers legden de fundering van de tempel van de HEERE, en men stelde de priesters op, gekleed in ambtsgewaad, met de trompetten, en de Levieten, de nakomelingen van Asaf, met de cimbalen, om de HEERE te prijzen, naar de richtlijnen van David, de koning van Israël. Zij zongen in beurtzang bij het prijzen en bij het danken van de HEERE dat Hij goed is, dat Zijn goedertierenheid over Israël tot in eeuwigheid is. Heel het volk hief een groot gejuich aan bij het prijzen van de HEERE, omdat de fundering voor het huis van de HEERE gelegd was’ (vs. 10, 11). Het was een dag van grote vreugde en blijdschap; en daar zij waren teruggegaan naar het woord, ‘zoals geschreven staat in de wet van Mozes, de man Gods’, voor aanwijzingen betreffende het altaar, de offers en de feesten, nemen zij hun toevlucht tot ‘de verordening van koning David van Israël’, voor begeleiding in hun dienst van lof (vgl. 2 Kron. 5:12-13).

In de wildernis lezen we inderdaad geen vreugdeliederen; ze hadden het lied van verlossing gezongen aan de oevers van de Rode Zee, maar zelfs dat stierf spoedig op hun lippen weg, en werd opgevolgd door het gemompel dat voortkwam uit de ontberingen en gevaren van hun pelgrimsreis. Maar toen de ark in het land een rustplaats had gevonden, al was het maar voor een tijd, in Sion, stelde David ‘voor

de ark van de HEERE sommigen uit de Levieten aan als dienaars, om van de HEERE, de God van Israël, melding te maken en Hem te loven en te prijzen' Ook Asaf en anderen moesten op psalteriën en harpen spelen, Asaf zelf moest met cimbalen geluid maken, terwijl bepaalde priesters met trompetten moesten blazen. Op die dag gaf David eerst de psalm, om de Heer te danken, in de hand van Asaf en zijn broeders, waarin de woorden voorkomen: 'Loof de HEERE, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig' (1 Kron. 16:4, 34). Zo weinigen en zwak als de kinderen van Israël die deze dag op de berg Moria bijeenkwamen, waren ze nauwgezet nauwkeurig in gehoorzaamheid aan het Woord. Bezig met het werk van de Heer, zagen ze terecht dat er geen plaats was voor menselijke gedachten en menselijke wijsheid. De Heer en de Heer alleen moeten de methode van Zijn huis voorschrijven.

Er worden drie klassen onderscheiden in deze vreugdevolle viering: er waren de priesters in hun kleding met trompetten, en de zonen van Asaf met cimbalen; en daarbuiten waren de mensen die de lof die ze hoorden beantwoordden met een groot gejuich, omdat het fundament van het huis des Heren was gelegd. Niemand dan priesters mocht met de heilige bazuinen blazen (zie Num. 10), want het moet in de heilige plaats zijn, in de tegenwoordigheid van God, in gemeenschap met Zijn geest, om te onderscheiden wanneer de tonen van getuigenis en loven. Zo moeten ook alleen de zonen van Asaf - Levieten, 'volgens het bevel van de koning' - de heilige cimbalen gebruiken (1 Kron. 25:6). ons naar behoren geregeld, 'Zij zongen in beurtzang bij het prijzen en bij het danken van de HEERE' en de inhoud van hun lied was: 'dat Hij goed is, dat Zijn goedertierenheid over Israël tot in eeuwigheid is' (vs. 11).

Maar er waren tranen van verdriet vermengd met hun lofprijzingen; want het volgende vers vertelt ons over veel van de priesters en Levieten, en oversten van de vaderen, die oude mannen waren, degenen die de tempel van Salomo in al zijn glorie en pracht hadden gezien, en terwijl ze het contrasteerden met het huis waar ze nu aan begonnen, weenden ze met luide stem, terwijl de anderen luid juichten van vreugde. En waarlijk pasten de tranen van de een en de blijdschap van de ander bij de omstandigheden van de dag; voor degenen die de heerlijkheid van het koninkrijk en de zichtbare wolk van de tegenwoordigheid van De HEERE hadden gezien in de eerste tempel, en die nu toeschouwers waren van de verwoestingen van Jeruzalem, en hun huidige verarmde toestand voelden en hun zwakheid bij hun pogingen om te bouwen opnieuw het huis des Heren, was het niet meer dan natuurlijk, wat hun dankbaarheid ook was, dat verdriet de overhand zou krijgen. Voor degenen daarentegen, die zich alleen hun gevangenschap in Babylon herinnerden, met zijn beroving van zowel altaar als tempel, kon het niets anders zijn dan onvermengde dankbaarheid en lof.

En wie kan eraan twijfelen dat zowel de tranen als de blijdschap even aangenaam waren voor de Heer, aangezien beide evenzeer de vrucht zouden kunnen zijn van de werking van Zijn genade in hun hart? Zou er inderdaad geen parallel gevonden kunnen worden in onze eigen tijd? Toen de Heer in de huidige eeuw sommigen van Zijn volk uit hun Babylonische ballingschap bracht en zij opnieuw het bezit van hun priesterlijke voorrechten van toegang en aanbidding begonnen; wanneer zij opnieuw uit het Woord de ware grond van de gemeente afbakenden, en in welke zwakheid dan ook zochten om die te bezetten, zouden hun harten, onder de kracht van de Heilige

Geest, noodzakelijkerwijs overlopen van dankzegging en lofprijzing. Nu verlost van priesterlijke veronderstellingen en aanspraken, van de verdorvenheid van de kerk en van het christendom, en vervuld van dankbaarheid jegens Hem die in Zijn genade hun ogen had geopend, hun boeien had afgeslagen en hen naar deze rijke plaats had gebracht, konden ze alleen maar schreeuwen van vreugde.

Aan de andere kant, toen de oude mannen, die dieper waren onderwezen in het Woord, die vaak hadden nagedacht over de schoonheid en orde van de gemeente tijdens de Pinksterdagen, en het vergeleken met hun eigen zwakke pogingen om zich te conformeren aan de aanwijzingen van de Schrift, en toen ze nadachten hoeveel van hun broeders in slavernij waren achtergelaten, was verdriet even passend als vreugde. Er kon niet anders dan de vermenging van de twee zijn, zodat, zoals in het geval van de kinderen van Israël. 'En het volk kon geen onderscheid maken tussen het geluid van het vreugdegejuich en het geluid van het huilen van het volk' (vs. 13).

Al met al is de viering van het leggen van het fundament van de tempel een prachtig tafereel. De lezer zal echter opmerken dat, in overeenstemming met de aard van het boek en de positie van het volk, het verslag geheel in beslag wordt genomen door wat het volk deed en voelde. God is niet zichtbaar in het toneel, hoewel het duidelijk is dat alles voor en aan Hem wordt gedaan. In één woord, Zijn volk handelt in geloof, en alleen geloof kon Hem binnenhalen, en dat was noodzakelijkerwijs een individuele zaak. Maar we blijven op deze dag niet zonder getuigenis van Gods gedachten aan Zijn volk. Als we naar het boek Zacharia gaan, zullen we ontdekken dat Hij Zijn volk gadesloeg en geïnteresseerd was in hun doen en laten. Tot nu toe was

God nog niet begonnen door middel van profetie tot Zijn herstelde volk te spreken, noch door Haggai, noch door Zacharia; maar toen Hij hen enkele jaren later opriep en hun harten op deze manier bemoedigde, doelde Hij op het leggen van het fundament van de tempel. Zacharia spreekt aldus: 'Het woord van de HEERE kwam tot mij: De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voltooiën. Dan zult u weten dat de HEERE van de legermachten Mij tot u gezonden heeft. Want wie veracht de dag van de kleine dingen, terwijl die zeven blij zijn als zij het tinnen gewicht zien in de hand van Zerubbabel? die zeven zijn de ogen van de HEERE, die over heel de aarde trekken' (Zach. 4:8-10).

Zo leren we hoe kostbaar voor God het begin van Zijn huis was. Zijn hart was erop gevestigd, en Hij verheugt zich altijd wanneer Zijn volk Zijn gedachten begrijpt en, met intelligentie van Zijn geest, zoekt om gevonden te worden op het pad van Zijn wil. Zerubbabel had het fundament gelegd, en hij zou het ook afmaken; en dit zou een teken voor het volk moeten zijn dat de Heer Zijn dienaar had gestuurd. Het zou een dag van kleine dingen kunnen zijn, gemeten met het uitwendige oog; maar het was een dag die de belofte inhield van het herstel van het koninkrijk in heerlijkheid, onder de heerschappij van de beloofde Messias (zie Zach. 6:12-13), en het was het voorrecht van het geloof om zichzelf te verbinden, in deze dag van kleine dingen, met de volledige vervulling van de doelen van God jegens Zijn volk.

Bovendien zouden de ogen van de Heer - 'die zeven', Zijn volmaakte intelligentie en kennis van alle dingen, want het zijn de ogen van de Heer die heen en weer gaan over de hele aarde - zich moeten verheugen en het schietlood in de handen moeten zien. van

Zerubbabel; dat wil zeggen, wanneer Zijn huis voltooid moet zijn. In het vorige hoofdstuk zijn deze zeven ogen op de funderingssteen gericht. 'Luister toch, hogepriester Jozua, u en uw vrienden die vóór u zitten, - zij zijn immers een wonderteken - want zie, Ik ga Mijn Knecht, de SPRUIT, doen komen. Want zie, wat betreft de steen die Ik voor Jozua neergelegd heb, op die ene steen zullen zeven ogen zijn. Zie, Ik zal er Zijn graving in aanbrengen, spreekt de HEERE van de legermachten. Ik zal de ongerechtigheid van dit land op één dag wegnemen. Op die dag, spreekt de HEERE van de legermachten, zal ieder zijn naaste uitnodigen onder de wijnstok en onder de vijgenboom' (Zach. 3:8-10).

Deze tekst openbaart ons de volledige betekenis in de gedachten van God van het leggen van het fundament van Zijn huis door het overblijfsel in Jeruzalem. Het was de verzekering van de introductie van Christus, de Spruit, die aan Zijn volk de beloofde zegen zou verzekeren. Zo bekeken, is het God die alles deed, als Zijn volk de instrumenten was. Hij legde de eerste steen (vgl. Jes. 28:16), al was het door de handen van Zerubbabel. Het was Zijn werk, voor zover het de vervulling van Zijn raadsbesluiten was. Zijn ogen waren op de steen gericht - die steen van genade en zegen; want het was inderdaad 'een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, een vast fundament' - en Hijzelf zou de gravure graveren; dat wil zeggen, Hij zou al zijn goddelijke betekenis ontvouwen en verkondigen; en dan zou Hij in één dag de ongerechtigheid van het land wegnemen. Want waarlijk, het was door Zijn dood en opstanding dat Christus de Verlosser van Zijn volk van hun zonden zou worden, en dus de levende steen waarop Zijn volk een geestelijk huis zou bouwen, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus

Christus (1 Petr. 2:4-5) en waarop ook Zijn volk Israël zou rusten, en vertrouwend waarop zij nooit beschaamd zouden worden. Het gevolg zou daarom een volle aardse zegen moeten zijn, waarbij ieder zijn naaste onder de wijnstok en onder de vijgenboom.

Door de bovenstaande schriftgedeelten te combineren met het verhaal in Ezra zal de lezer de gebeurtenissen van die dag met een dubbele interesse kunnen bekijken. Als in Ezra de Geest van God ons zou verbinden met de gedachten en gevoelens van de mensen in verband met hun werk, dan trekt Hij ons in Zacharia in gemeenschap met de gedachten van God. De mensen zagen misschien maar weinig verder dan de belofte van het herstel van de tempel en zijn diensten; maar God, met wie duizend jaren zijn als één dag, zag in die dag van kleine dingen het begin van Zijn werk van genade en kracht, krachtens welke Hij al Zijn raad zou volbrengen - door de komst, de dood, de verschijning en heerschappij van Zijn gezalfde - Zijn Koning, die Hij op een dag zou vestigen op Zijn heilige heuvel Sion.

EZRA 4

Zodra het fundament van de tempel was gelegd of tegenstanders verschenen op het toneel. Zo was het ook in de tijd van het Nieuwe Testament; want waar de apostel ook ging om het fundament van de vergadering te leggen, de activiteit van de vijand werd opgewekt. Vandaar zijn waarschuwing: ‘Naar de genade van God die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd en een ander bouwt erop. Maar laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat er ligt, dat is Jezus Christus’ (1 Kor. 3:10-11). Maar zoals bij Paulus, zo nam ook bij Zerubbabel en Jesua de vijand de gedaante van vriendschap aan. ‘Toen de tegenstanders van Juda en Benjamin hadden gehoord dat de ballingen een tempel bouwden voor de HEERE, de God van Israël, kwamen zij naar Zerubbabel toe en naar de familiehoofden en zeiden tegen hen: Laten wij samen met u bouwen, want zoals u zoeken ook wij uw God. En aan Hem offeren wij sinds de dagen van Esar-Haddon, de koning van Assyrië, die ons hierheen heeft laten trekken’ (vs. 1, 2).

De lezer wordt geen moment in twijfel gelaten over het karakter van deze zogenaamde helpers van Gods volk in hun werk. De Heilige Geest vertelt ons duidelijk dat zij ‘de tegenstanders van Juda en Benjamin’ waren, hoewel de woorden van vrede op hun lippen waren; want Hij kende hun harten, hun doelen en doelen. En inderdaad verraden ze zichzelf in de woorden die ze gebruiken. Het is altijd zo;

want alleen de belijder kan de dingen van God niet begrijpen. Ze zeggen: ‘En aan Hem offeren wij sinds de dagen van Esar-Haddon, de koning van Assyrië, die ons hierheen heeft laten trekken’. Op deze manier onthulden ze hun ware oorsprong; zij waren, naar hun eigen belijdenis, niet de kinderen van Abraham, maar Assyriërs, en hadden daarom geen aanspraak op de kinderen van Israël te zijn. Dit waren in feite de vaders van de Samaritanen (zie 2 Kon. 17:24-41) die tot het einde van de Joodse economie doorgingen om zichzelf binnen te dringen in de plaats van voorrecht en zegen. Om deze reden, en vanwege de daardoor ontstane strijd, hadden de Joden geen omgang met de Samaritanen. We kunnen uit dit voorval voor onszelf leren wat de bron is van een van de grootste gevaren in het werk van de Heer. De kussen van een vijand zijn zowel bedrieglijk als gevaarlijk, hoewel het zo onfatsoenlijk lijkt om de aangeboden hulp van zogenaamde vrienden te weigeren. De Kerk is tot haar verlies niet alleen deze waarheid vergeten, maar heeft bij haar werk ook per systeem de hulp van de wereld ingeroepen. Ze is dus zowel corrupt als corrupt geworden, en illustreert opnieuw het oude spreekwoord: ‘De corruptie van het beste is de ergste corruptie.’

Zerubbabel, Jesua en hun mede-bouwers waren begiftigd met goddelijke waarneming en merkten daarom de list van de vijand op. Ze beantwoordden dit verleidelijke aanbod met: ‘Het is niet aan u en aan ons om samen een huis voor onze God te bouwen, want wij alleen zullen het bouwen voor de HEERE, de God van Israël, zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft’ (vs. 3). Het lijkt sommigen misschien dat deze leiders van het volk een bekrompen en exclusieve positie innamen, en in feite waren ze dat ook; maar door dat te doen handelden ze naar de gedachten van de Heer en rustten

ze op een goddelijk principe dat nog steeds geldt; namelijk dat alleen het volk van de Heer betrokken kan zijn bij het werk van Zijn huis. Anderen mogen zichzelf bouwers noemen en belijden dat ze willen helpen bij Zijn werk, maar ze kunnen alleen bouwen in hout, hooi of stoppels; en de apostel heeft de plechtige waarschuwendende stem voor alle eeuwen geuit: ‘Als iemand de tempel van God verderft (corrumpert), God zal hem verderven.’ (1 Kor. 3:17). Geen enkele mogelijke moeilijkheid of moeilijkheid, geen enkele omstandigheid, kan de alliantie van de Gemeente met de wereld rechtvaardigen, de aanvaarding van de gunst van de wereld of bijstand in het heilige werk van de Heer. Niet van de wereld, zoals Christus niet van de wereld was, is het om zowel ons karakter als dat van de wereld zelf te ontkennen, als we het eeuwige onderscheid tussen onszelf en haar, dat geopenbaard is in het kruis van Christus, afbreken (zie Gal. 6:14; Joh. 15:18-21).

De ware aard van het aanbod dat deze tegenstanders van Juda en Benjamin hadden gedaan, blijkt uit het effect dat de weigering had. Want wat lezen we? ‘Het volk van het land ontmoedigde het volk van Juda en zij joegen hun schrik aan bij het bouwen. En zij huurden raadslieden tegen hen om hun plan te verijdelen, al de dagen van Kores, de koning van Perzië, tot aan het koningschap van Darius, de koning van Perzië’ (vs. 4, 5). Aldus falend in hun doel om het werk waarmee de kinderen van de gevangenschap bezig waren te verderven, werpen ze nu het masker van vriendschap af en proberen ze te hinderen door openlijke vijandigheid. Dat is satans werkwijze in elk tijdperk. Hij en zijn dienaren zullen zichzelf vaak veranderen in engelen des lichts en dienaren van gerechtigheid, omdat het gemakkelijker is om te bedriegen dan om de heiligen af te schrikken;

maar op het moment dat zijn aanwezigheid en activiteit worden ontdekt en ontmaskerd, is zijn woede grenzeloos. Hoe kon hij proberen de bouw van Gods huis vooruit te helpen? Het fundament is Christus; 'en welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? en welke overeenstemming heeft Christus met Belial?' (2 Kor. 6) Maar helaas! satan verkreeg in het voorliggende geval een tijdelijk voordeel; want door zijn machinaties, werkend aan de angsten en het ongelooft van de mensen, slaagde hij erin de bouw van de tempel te stoppen, zelfs tot aan de regering van Darius, de koning van Perzië.

Het zal duidelijk zijn dat de verzen 4 en 5 een samenvatting zijn van de activiteiten van de vijanden van Israël tijdens de regeringen van Kores, Ahasveros en Arthahsasta; en dat daarom vers 24 verbonden is met vers 5, waarbij de tussenliggende passage een haakje is dat een verslag geeft van de manier waarop de tegenstanders van Juda en Benjamin in hun opzet slaagden. Bovendien lijkt het, uit een zorgvuldige vergelijking van de profetieën van Haggai met dit hoofdstuk, dat de kinderen van Israël ophielden met bouwen lang voordat het verbod was verkregen; want het is duidelijk uit Haggai 2:15 dat ze maar weinig of geen vooruitgang hadden geboekt nadat de fundering was voltooid. Angst voor hun tegenstanders was sterker dan hun geloof in God; en bijgevolg de moed verloren en alleen aan zichzelf en hun eigen egoïstische belangen denkend, begonnen ze hun eigen huizen te bouwen en te zeggen: 'De tijd is nog niet gekomen, de tijd om het huis van de HEERE te herbouwen' (Hag. 1:2). Het is waar dat ze slechts een zwak overblijfsel waren, en dat hun vijanden talrijk en actief waren; maar ze hadden in een van hun eigen Psalmen kunnen lezen:

‘Toen kwaaddoeners op mij afkwamen,
om mij levend te verslinden
- mijn tegenstanders en mijn vijanden -
struikelden zij zelf en vielen.
Al belegerde mij een leger,
mijn hart zou niet vrezén;
al brak er een oorlog tegen mij uit,
toch vertrouw ik hierop.
Eén ding heb ik van de HEERE verlangd,
dát zal ik zoeken:
dat ik wonen mag in het huis van de HEERE,
al de dagen van mijn leven,
om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen
en te onderzoeken in Zijn tempel’ (Ps. 27:2-4).

Maar helaas! Ons eigen hart begrijpt maar al te goed zowel de zwakheid als de angst van deze arme gevangenen, en hoe gemakkelijk we worden ontmoedigd door een demonstratie van de macht van de vijand wanneer we vergeten dat, als God voor ons is, niemand kan slagen in hun plannen tegen ons, wanneer, met andere woorden, we wandelen door aanschouwen en niet door geloof. Het falen van Gods volk in dit hoofdstuk is daarom slechts het falen van Zijn dienaren in alle tijden.

Uit de verzen 6-23 hebben we, zoals reeds aangegeven, de bijzonderheden van de manier waarop de tegenstanders van Gods volk een koninklijk besluit in hun voordeel en tegen de bouw van de tempel veiligstelden. Hun poging tijdens de regering van Ahasveros lijkt te zijn mislukt (vs. 6), maar niets ontmoedigde ze volharden met

hun doel tijdens de regering van zijn opvolger, Arthahsasta, en toen werden hun inspanningen beloond.⁴

Er zijn verschillende punten van instructie die moeten worden vermeld in het verslag van hun proces. De eerste is de vereniging van alle verschillende rassen van het land 'tegen Jeruzalem'. 'Kanselier Rehum, secretaris Simsai en hun overige ambtgenoten, Dinaïeten, Afarsatieten, Tarpelieten, Afarsieten, Archavieten, Babyloniërs, en Susanieten, die Elamieten zijn, en de overige volken die de grote en vermaarde Asnappar in ballingschap heeft gevoerd en heeft doen wonen in de stad van Samaria en de rest van het gebied aan deze zijde van de Eufraat, en op dit tijdstip' (vs. 9, 10). Al deze werden samengevoegd om het werk van de Heer bij de bouw van Zijn huis te dwarsbomen. Het menselijke denken is vijandschap tegen God, en daarom is er geen probleem, wanneer God en Zijn getuigenis in het geding zijn, om de eenheid van doel en doel onder Zijn vijanden te verzekeren. Hoe verschillend ze ook zijn, en zelfs als ze elkaar haten, hebben ze maar één gedachte wanneer God op het toneel verschijnt. Dit werd opmerkelijk geïllustreerd in het geval van onze gezegende Heer, toen de koningen der aarde zich aanstelden en de heersers samen beraadslaagden tegen De HEERE en tegen Zijn Gezalfde (Ps. 2). Zelfs Herodes en Pilatus, die eerder onderling in vijandschap waren geweest, werden vrienden met elkaar door hun gemeenschappelijke minachting van Christus.

4 Dit is nauwelijks de plaats om de vraag te bespreken wie Ahasveros en Arthahsasta waren. Het is erg moeilijk om ze nu te identificeren met de vorsten van de wereldse geschiedenis. Waarschijnlijk was de eerste Xerxes, en de tweede Artaxerxes Longimanus. De lezer kan over het onderwerp elk goed bijbels woordenboek raadplegen.

Op deze manier werd bewezen dat satan de god van de wereld was, want hij slaagde erin de hoogste en de laagste te verenigen tegen de Zoon van God en allen samen te brengen - Romeinen en joden, de burgerlijke, de kerkelijke en de militaire autoriteiten, evenals het gewone volk - hij leidde zijn leger, bezielde door zijn eigen verstand en geest, om Christus uit het land der levenden af te snijden. Eens te meer in de wereldgeschiedenis zal hij zijn macht over de harten van zondige mensen bewijzen, maar dan aan zijn eigen, en helaas! ook tot hun eeuwige vernietiging (zie Openb. 19, 20). Dus in ons hoofdstuk is satan, hoewel verborgen, de actieve agent in het ophitsen van deze verschillende volkeren in hun actie tegen het werk van het overblijfsel.

Dit is te zien in het volgende punt dat moet worden opgemerkt. In de brief aan de koning zeggen ze: 'Laat het de koning bekend zijn dat de Joden die van u zijn weggetrokken, bij ons in Jeruzalem zijn gekomen en die opstandige en slechte stad weer aan het opbouwen zijn. Zij voltooiën de muren en herstellen de fundamenteën' (vs. 12). Deze verklaring verraadt de toespraak van de 'aanklager van de broeders'; want het was vals en kwam daarom van satan, want 'wanneer hij een leugen spreekt, spreekt hij uit zijn eigen; want hij is een leugenaar, en de vader ervan'. Zo ver van het opzetten van de muren en het verbinden met de fundamenteën van de stad, hadden ze nauwelijks het fundament van de tempel gelegd. En de lezer zal bemerken dat, hoewel deze 'tegenstanders van Juda en Benjamin' de wens hadden uitgesproken om te helpen bij de bouw van de tempel, op grond van het feit dat zij ook offerden aan de God van Israël, zij in hun beschuldiging aan de tempel alle verwijzingen weglaten, en spreekt alleen over de stad. Hun reden was duidelijk. De proclamatie van Kores had betrekking op de tempel. Als ze daarom de Joden

beschuldigden van het bouwen van de stad, gaven ze kleur aan de beschuldigingen van rebellie en verraderlijke praktijken die ze insinueerden; en uit het antwoord van de koning blijkt duidelijk dat ze zich niet hadden misrekend (vs. 19, 20).

Een ander punt waar we niet aan voorbij mogen gaan, is dat de zonde van Israël in het verleden bittere vruchten afwerpt voor deze kinderen van de ballingschap. Hun laatste koning, Zedekia, had 'bij God gezworen' trouw te zijn aan Nebukadnezar; maar hij brak zijn eed en kwam in opstand tegen de koning van Babylon, en zorgde zo voor de verwoesting van Jeruzalem, en bracht ook het oordeel van God op de hals (zie 2 Kron. 36:13 ; Ezech. 17:12-16). Er was dus waarheid in de beschuldiging dat Jeruzalem een opstandige stad was geweest; zodat terwijl het overblijfsel zelf onder de gunst en bescherming van God stond, en niemand hen kwaad kon doen zolang zij in vertrouwen op Hem voorwaarts gingen, zij nu, in Zijn regering in deze wereld, de gevolgen van de zonden van hun vaders. Er moet nog worden benadrukt dat deze tegenstanders geen macht hadden kunnen hebben tegen het volk van God, als het volk zelf het geloof in God en het hart voor hun werk niet had verloren. De apostel schreef: 'want een grote en krachtige deur is mij geopend en er zijn vele tegenstanders' (1 Kor. 16:9); maar geen van zijn tegenstanders had zijn werk kunnen belemmeren, want hij rekende op Hem die 'opent en niemand sluit'. Zo was het geweest met het overblijfsel, behalve voor hun eigen luiheid en ongeloof; want, zoals reeds opgemerkt, ze staakten, zo blijkt uit hun werk voordat het verbod was verkregen.

De twee motieven die bij de koning werden aangedrongen, waren voorzieningen tegen toekomstig gevaar en de mogelijkheid van

inkomstenderving. Aldus aangesproken, en de verklaringen die in de afgelopen dagen over het karakter van de stad zijn afgelegd, zijn geverifieerd door de archieven in de koninklijke archieven, schreef hij: ‘Welnu, geef bevel deze mannen op te laten houden, zodat die stad niet herbouwd wordt, totdat door mij daartoe het bevel wordt gegeven. Hoed u ervoor om hierin een nalatigheid te begaan. Waarom zou de schade toenemen ten nadele van de koningen?’ (vs. 17-22). De tegenstanders hadden aldus succes, en nadat ze de brief hadden ontvangen, trokken ze met gezwinde spoed op, gewapend met koninklijk gezag, en voorzagen ze doeltreffend tegen elke poging om het werk van het bouwen van Het huis van de HEERE voort te zetten. Ze lieten hen ‘ophouden’, staat er, ‘met kracht en geweld’.

Het hoofdstuk sluit dan af met de verklaring: ‘Toen hield het werk aan het huis van God in Jeruzalem op, ja, het hield op tot het tweede regeringsjaar van Darius, de koning van Perzië’ (vs. 24). Dit laatste vers sluit echter aan bij vers 5 en geeft het resultaat van de tegenstand van de vijand, waarvan de verzen 4 en 5 bevatten een algemene samenvatting. De haakjes geven de details van de manier waarop Arthahsasta overgehaald werd om zijn decreet uit te vaardigen. Al met al is het een droevig hoofdstuk – het verslag van de activiteit van satan. De enige heldere glans ervan is de trouw van de leiders van Israël in het weigeren van het bondgenootschap van de wereld. De rest van het hoofdstuk is duisternis. God verschijnt er niet in; en met menselijke ogen bekeken, lijkt het alsof de vijand volledig had overwonnen. Terwijl God echter grijpt niet in, Hij is geen ongeïnteresseerde toeschouwer van wat er gebeurt. Wat Zijn volk ook is, Hij blijft trouw; en we zullen zien dat, hoewel Hij Zijn volk grondig zal laten testen, Hij alleen wacht op het juiste moment om

een macht die de vijand niet zal kunnen weerstaan, en waarmee Hij Zijn dienaren uit hun sluimering zal wekken en hen zal aansporen tot het vervolgen van het doel waarvoor zij uit Babylon waren teruggebracht.

EZRA 5

In het vorige hoofdstuk zagen we hoe de mensen door de activiteit van satan van hun werk werden afgewend. In de eerste twee verzen van dit hoofdstuk hebben we het verslag van Gods tussenkomst, door Zijn profeten, namens Zijn volk, om de plannen van de vijand omver te werpen.

De lezer zal zich de bijzondere positie van deze herstelde gevangenen herinneren. Hoewel ze in de genade van God naar hun eigen land waren teruggebracht, konden ze de zichtbare tegenwoordigheid van de HEERE niet in hun midden hebben, zoals in de dagen van het koninkrijk; want Hij had de soevereiniteit van de aarde overgedragen aan de heidenen. Er kwam geen vuur meer uit de hemel om hun offers te verteren, en de priesters waren zonder de heilige Urim en Tummim (Ezra 2:63). God was daarom nu louter het voorwerp van het geloof, en de rechtvaardigen moesten volharden als ziende Hem die onzichtbaar was.

Juist om deze reden kwam God binnen, niet door enige machtsdaad om de tegenstander in verwarring te brengen, maar door het woord van profetie om het geweten van Zijn volk te bereiken en hen aan te wakkeren tot vertrouwen in Zichzelf; en daardoor om hen te sterken voor het conflict dat hun werk met zich mee zou brengen, en om hen te verzekeren dat zolang ze op Hem vertrouwden, de uiterste inspanningen van hun vijanden tevergeefs zouden zijn. En hierin leren we de ware functie van de profet. Zoals iemand heeft gezegd:

‘Profetie veronderstelt dat het volk van God in een slechte toestand verkeert, zelfs wanneer ze nog steeds worden erkend en profetie tot hen is gericht. Het is niet nodig een krachtig getuigenis te geven aan een volk dat gelukkig wandelt in de wegen van de Heer, noch om het geloof van een beproefd overblijfsel te ondersteunen door hoop die gegrondvest is op de onveranderlijke trouw van God, terwijl allen in volmaakte vrede genieten van de vruchten van Zijn huidige goedheid - als gevolg daarvan verbonden aan de trouw van de mensen. bewijs van dit eenvoudige en gemakkelijk te begrijpen principe is te vinden in elk van de profeten.’

Er moet bovendien op worden gewezen dat de profeet werd opgewekt als het medium voor communicatie met het volk van God toen het verantwoordelijke hoofd of de verantwoordelijke hoofden van het volk hadden gefaald. Dus toen het priesterschap onder Eli had gefaald, was Samuël Gods uitverkoren vat voor Zijn boodschappen aan Zijn volk, en zijn bediening ging door tijdens de regering van Saul, of tenminste totdat David tot koning werd gezalfd. Dit verklaart het feit dat de grootste van de profeten op het toneel verscheen in de donkerste perioden van de geschiedenis van Israëel, zoals bijvoorbeeld Elia en Elisa. Dus in ons hoofdstuk waren Zerubbabel, de stadhouder, en Jesua de hogepriester, de verantwoordelijke hoofden van de gevangenschap; maar uitgeput door de intimiderende aanvallen van hun tegenstanders, waren ook zij met het volk bezweken en hadden met hen opgehouden het huis des Heren te bouwen. Daarom zond God nu profeten, Haggai en Zacharia, en zij ‘profeteerden onder de Joden die in Juda en in Jeruzalem waren; in de Naam van de God van Israëel profeteerden zij tegen hen’ (vs. 1).

In feite ontving Haggai (zoals blijkt uit een vergelijking van de data van hun respectieve profetieën) zijn eerste boodschap van de HEERE, twee maanden voordat Zacharia in dienst was, en het is de moeite waard om op te merken als een indicatie van hun falen dat zijn eerste boodschap de boodschap was aan Zerubbabel en Jesua (zie Hag. 1:1) Het is van het grootste belang (zoals blijkt uit onze uiteenzetting van Haggai) dat de boodschappen van de profeten gelezen worden in verband met Ezra; want hierin wordt de ware toestand van de mensen ontdekt. Het is duidelijk dat het niet alleen de angst voor de vijand was die hen ertoe bracht van hun werk af te zien, maar dat ook hun eigen hart zich vestigde op hun eigen gemak en comfort. Ze vonden tijd om hun eigen huizen te bouwen terwijl ze zeiden: 'De tijd is nog niet gekomen, de tijd om het huis van de HEERE te herbouwen' (Hag. 1:1-5). Helaas! Hoe vaak komt het niet voor dat het volk van God, vergetend dat hun burgerschap in de hemel is, en dat het daarom pelgrims zijn, zich inspant om huizen voor zichzelf te bouwen op een toneel van dood en oordeel. Dus de kinderen van de gevangenschap, onaangetast door de aanblik van de verwoestingen van Het huis van de HEERE, als een woestenij als het ware, wendden zich af om voor zichzelf 'fraai overdekte huizen' op te richten. Maar God was niet onverschillig voor de staat van Zijn huis, als ze dat waren, en Hij trof de gewassen van het veld vanwege Zijn huis dat verwoest was, terwijl iedereen alleen maar aandacht had voor zijn eigen huis (Hag. 1:6-9).

Het vanwege deze stand van zaken dat Haggai werd gestuurd om er de aandacht te vestigen; en zijn woorden waren met zoveel energie en kracht bekleed, dat in iets meer dan drie weken de hoofden van het volk, en het volk zelf, uit hun zelfzuchtige apathie werden gewekt, en

zij gehoorzaamden de stem van de Heer, hun God, en de woorden van Haggai, de profeet, zoals de Heer, hun God, hem had gezonden; en het volk vreesde voor de Heer (vgl. Hag. 1:1 met vs. 12-15). Het lijkt er dus op dat vers 1 van ons hoofdstuk een algemene verklaring is van het werk van de profeten, en dat we in vers 2 in feite het effect hebben van Haggai's eerste bericht; of het kan ook het algemene effect zijn van het profetische werk onder de mensen. 'Toen stonden Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, op en begonnen het huis van God, Die in Jeruzalem woont, te herbouwen. Gods profeten, die hen ondersteunden, waren bij hen'. Deze laatste uitdrukking zal verwijzen naar het voortdurende werk van de profeten tijdens de voortgang van het gebouw, waardoor De HEERE Zijn volk aanmoedigde om te volharden in hun werk, en de glorie van de toekomst voor hen ontvouwde in verband met de komst van de Messias en de oprichting van Zijn koninkrijk. De mensen bouwden, en de profeten profeteerden, beiden vervulden hun aangewezen plaatsen, en beiden vervulden hun taak in gemeenschap met de geest van God. Als de profeten spraken terwijl ze werden gedreven door de Heilige Geest (2 Petr. 1:21), was het de HEERE, die de geest van de bouwers opwekte (Hag. 1:14); en daarom werkten allen gelijkelijk in de kracht van de Geest, en allen bezetten de plaatsen die hun waren toegewezen door de soevereine werking van de genade van God.

Laten we daarbij eraan denken dat het volk niet wachtte op de hernieuwing van hun opdracht om te bouwen vanuit de heidense autoriteiten. Ongetwijfeld waren ze onderworpen aan de machten die door God waren verordend, en dat er een decreet was uitgevaardigd dat hen verbood te bouwen; maar God Zelf had gesproken, en als

zij daarom aan de keizer moesten geven wat van Caesar was, dan moesten ze ook aan God geven wat van God was. Wanneer God zich verwaardigt te spreken, zijn Zijn eisen het allerhoogste, het allerbelangrijkste voor elke overweging, wat de gevolgen ook mogen zijn. Dit principe werd erkend door de bouwers van een latere tijd, Petrus en Johannes, die, toen ze verboden werden om in de naam van Jezus te spreken of te onderwijzen, antwoordden: ‘Oordeel zelf of het juist is in Gods ogen, meer naar u te luisteren dan naar God. Want wij kunnen niet nalaten te spreken over wat wij gezien en gehoord hebben’ (Hand. 4:19-20). In waarheid verbindt het geloof zich met God Zelf, met Zijn voorwerpen en Zijn macht, en kan zo elke andere vraag vreedzaam aan Hem overlaten. Daarom gehoorzaamden deze kinderen in gevangenschap de stem van hun God en gingen door met hun werk, wetende dat Hij de harten van alle mensen in Zijn handen hield en dat Hij - zoals Hij deed in de kwestie - zelfs de tegenstand van hun vijanden om het werk van Zijn huis te bevorderen. Het verslag van de manier waarop God manifesteerde dat Hij boven alle trotse listen van de tegenstander stond, staat in de rest van dit en het volgende hoofdstuk. Ten eerste hebben we de actie van de heidense gouverneur, met zijn metgezellen. Wij lezen:

Terzelfder tijd kwamen Tattenai, landvoogd van het gebied aan deze zijde van de Eufraat, en Sthar-Boznai en zijn ambtgenoten, en zeiden aldus tegen hen: ‘Wie heeft u bevel gegeven dit huis te herbouwen en deze muur te voltoeien?’ Verder vroegen zij: ‘Wat zijn de namen van de mannen die dit gebouw herbouwen?’ (vs. 3-4).

De landvoogd, die dit onderzoek deed, stond ongetwijfeld in zijn recht en handelde in het belang van zijn soeverein, aangezien een

decreet was uitgevaardigd dat de bouw van de stad, zo niet van de tempel, verbod. Hij kon niets weten van enig gebod behalve dat van zijn eigen koning. De kinderen van deze wereld kunnen de aanspraken van God op Zijn volk nooit begrijpen, en het lijkt hen altijd dwaasheid dat iemand het ongenoegen van een aardse monarch zou trotseren om Iemand te behagen in wie zij zelf niet geloven.

Het vierde vers is enigszins dubbelzinnig. Als we het vergelijken met vers 10, is het duidelijk dat de 'zij' van vers 4 van toepassing is op de vijanden van Israël. Zij waren het die vroegen: 'Wat zijn de namen van de mannen die dit gebouw herbouwen?' Hun doel was om deze overtreders van zijn gebod aan de koning te rapporteren. Het is nog steeds satan die achter de schermen werkt; en telkens wanneer God door Zijn volk op aarde handelt, werkt satan onmiddellijk tegen. Dit zal de kracht zijn van de woorden, 'In die tijd' (vs. 3). We lezen niet over enige vervolging van het volk gedurende de tijd waarover Haggai spreekt, toen ze hun eigen huizen bouwden. Maar zodra ze hun werk aan het huis van de HEERE hervatten, stuiten ze op nieuwe listen - ja, openlijke tegenstand.

Het huis van de HEERE was het getuigenis voor die dag, en dit is wat satan altijd haat. Als gelovigen zich in de wereld vestigen, aardse dingen in de gaten houden, 'aardbewoners' worden - deze uitdrukking in morele zin gebruiken - zal satan hen met rust laten; maar op het moment dat zij, door de Geest van God tot stand gebracht, Zijn gedachten begrijpen en voortgaan met een levend getuigenis, zal de tegenstander proberen hen van zich af te wenden door middel van een kunst of list die zijn doel waarschijnlijk zal bereiken. We hebben een treffende en perfecte illustratie van dit principe in het leven van onze

gezegende Heer. evenals het vertonen van satans machteloosheid om Zijn volk aan te raken zolang ze in afhankelijkheid en gehoorzaamheid worden gehouden (zie Matt. 4).

Aan de andere kant, als satan genadeloos is in zijn tegenstand, is God niet onverschillig voor de behoeften en zwakheden van Zijn dienaren wanneer ze in het conflict verwickeld zijn. Zo wordt ons verteld, onmiddellijk na deze nieuwe poging van de vijand om de Joden van hun werk af te houden. ‘Maar het oog van hun God rustte op de oudsten van de Joden, zodat men hen niet liet ophouden totdat de zaak voor Darius zou komen’. Het oog van God was op Zijn geliefd volk, hun gevaar aanschouwend, opdat Hij de nodige moed zou schenken in de aanwezigheid van de vijand, om hen het bewustzijn van Zijn aanwezigheid en beschutting te geven, en hen aldus te bezielen tot volharding in hun het werk. En inderdaad, het is iets wonderbaarlijks voor onze ziel als we in zekere mate beseffen dat het oog van God op ons is. Het brengt in ons die heilige angst voort die ons onbevreesd maakt voor de mens, en geeft ons ook het zoete gevoel van de overschaduwende aanwezigheid en bescherming van Hem die ons in Zijn genade met onvergankelijke banden aan Zich heeft gebonden, terwijl het ons de zegevierende uitdaging van de apostel: ‘Als God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn?’ We zijn dus in staat om het pad van dienstbaarheid te volgen waartoe we zijn geroepen in kalmte en vrede, hoewel omringd door machtige vijanden, omdat we verzekerd zijn van de almachtige hulp van onze God. Het werkt als een stimulans voor zowel doorzettingsvermogen als trouw.

We hebben in de volgende plaats de kopie van de brief die Tattenai en zijn metgezellen aan koning Darius hebben gestuurd, waaruit meer details over hun bezoek aan Jeruzalem kunnen worden verzameld. Een korte analyse van deze brief zal zowel interessant als winstgevend zijn. Ze waren duidelijk onder de indruk van het werk van de zwakke Joden, want ze zeiden tegen de koning: ‘Het zij de koning bekend dat wij naar het gewest Juda gegaan zijn, naar het huis van de grote God, dat herbouwd wordt met grote stenen; het hout wordt in de wanden gelegd. Dit werk wordt zorgvuldig gedaan en maakt goede vorderingen door hun hand.’ (vs. 8). In tegenstelling tot de brief die in het vorige hoofdstuk werd gegeven, geeft dit op zijn minst een getrouw verslag van de feiten, hoewel het doel van beide was om de voortgang van het werk te stoppen; terwijl de vijand in dit geval getuigt van de ijver en toewijding van de bouwers.

De volgende twee verzen 9 en 10 zijn een herhaling van de verzen 3 en 4, ter informatie van de koning; en dan hebben we uit de verzen 11-16 het antwoord dat de oudsten van de Joden teruggaven aan hun ondervragers. Niets is eenvoudiger en mooier dan de manier waarop ze hun eigen geschiedenis vertellen, en die van de tempel op het gebouw waarmee ze bezig waren. In de voorste gelederen van alles verklaren zij zichzelf als ‘de dienaren van de God van hemel en aarde’. In het omgaan met de listen van satan is er geen krachtiger wapen dan de stoutmoedige bekentenis van ons ware karakter. Het begin van Petrus’ val, of liever de eerste uiterlijke stap ernaartoe, was zijn ontkenning dat hij toebehoorde aan Jezus van Nazareth. En hoe vaak is het sinds die dag de voorloper van schaamte en nederlaag geweest! Gezegend was het daarom dat deze Joden in staat waren om hun standpunt in te nemen op deze openlijke belijdenis dat zij Gods

dienaren waren: het was gezegend voor hun eigen ziel, het resultaat zeker van te weten dat het oog van God op hen was, en het was bij de tegelijkertijd hun volledige rechtvaardiging om hun werk te beginnen ondanks het decreet van de koning. Bovendien vertelden ze de oorzaak van de verwoesting van het huis in de afgelopen dagen. Hun vaders hadden de God van de hemel vertoorned, en Hij had hen in de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, de Chaldeeër, gegeven, die dit huis heeft vernield en het volk in ballingschap heeft gevoerd naar Babel. (vs. 11, 12).

Wat een geschiedenis! Salomo had het huis gebouwd en Nebukadnezar had het verwoest, en de oorzaak van al dit verdriet waren de zonden van hun vaders. En wat een verhaal van lankmoedige genade en barmhartigheid was er tussen deze twee data; en helaas! wat een openbaring van het hart van de mens - onder goddelijke cultuur als het was! In één woord, tussen die twee tijdperken ligt de geschiedenis van het koninkrijk onder de verantwoordelijkheid van de mens, gevestigd in heerlijkheid en pracht onder Salomo als vredesvorst (David was de eerste koning, maar het was de bouw van de tempel die de oprichting markeerde van het koninkrijk) en vernietigd tijdens de regering van de zwakke en slechte Zedekia (lees 2 Kron. 36:11-21). Verder leggen ze uit dat het werk waarvoor ze werden gebruikt het resultaat was van een decreet van Kores, als bewijs waarvan ze vertelden hoe hij de vaten van goud aan hun zorg had toevertrouwd en zilver van de tempel, dat Nebukadnezar had weggenomen (vs. 13-15). Ze voegden eraan toe: 'Toen kwam deze Sesbazar en legde de fundamenten van het huis van God in Jeruzalem. Van toen af tot nu toe is eraan gebouwd, maar het is nog niet voltooid' (vs. 16). Als het verslag, zo gegeven door de Joden, juist was, waren ze volkomen

gerechtvaardigd, zelfs in de ogen van de mens; want het was een bekend kenmerk van de wetten van de Meden en Perzen (en Kores was koning van Perzië) dat ze niet veranderd konden worden (Dan. 6:8, 14, 15, enz.), en hun tegenstanders werden getoond dwalen door onwetendheid van de wet.

Vandaar dat de nu verzonden brief eindigt met het verzoek: ‘Welnu, als het de koning goeddunkt, laat er dan gezocht worden in het schathuis van de koning daar in Babel, of er een bevel door koning Kores gegeven is om dit huis van God in Jeruzalem te herbouwen, en laat men de wil van de koning hierover naar ons toezenden’ (vers 17).

EZRA 6

De koning gaf bevel naar een speurtocht in het archief en het bevel van Kores werd gevonden (Ezra 6:1-5). De verklaring van de Joden werd aldus in elk detail bevestigd, en zelfs meer; want nu werd ontdekt dat Kores niet alleen zijn bevel had uitgevaardigd voor de herbouw van de tempel, maar ook had bevolen dat 'de onkosten uit het huis van de koning moesten worden betaald, en tevens opdracht had gegeven voor het terugbrengen van de heilige vaten die Nebukadnezar had meegenomen.

In navolging van dit besluit beval Darius Tattenai, Sthar-Boznai en hun metgezellen om te stoppen met het lastigvallen van de Joden en hen toe te staan hun werk in vrede voort te zetten. Het was duidelijk dat God achter de schermen aan het geloof werkte en de macht van de vijand gebruikte om Zijn eigen doeleinden te verwezenlijken; een ander voorbeeld gevend van hoe Hij ervoor zorgt dat alle dingen ten goede samenwerken voor hen die Hem liefhebben. Want niet alleen bevestigde Darius, op tussenkomst van hun tegenstanders, het decreet van Kores, maar hij vaardigde ook een ander decreet uit dat alle noodzakelijke voorzieningen voor het huis van God op zijn kosten zouden worden getroffen.

Hij zegt: 'Ook wordt door mij bevel gegeven wat u moet doen voor de oudsten van deze Joden, om dit huis van God te herbouwen. Uit het bezit van de koning, uit de belasting aan de overzijde van de Eufraat, moeten de onkosten aan deze mannen zorgvuldig en zonder

ophouden vergoed worden. En wat nodig is: jonge stieren, rammen en lammeren voor de brandoffers voor de God van de hemel, en tarwe, zout, wijn en olie volgens aanwijzing van de priesters in Jeruzalem; het moet hun dagelijks gegeven worden, zodat er nergens gebrek aan is. Zo kunnen ze aangenaam reukwerk offeren aan de God van de hemel, en bidden voor het leven van de koning en zijn zonen' (Ezra 6:8-10).

Wanneer de wegen van een mens de Heer behagen, zorgt Hij ervoor dat zelfs zijn vijanden in vrede met hem zijn (Spr. 16:7); en wanneer hij daarom op het pad van Zijn wil wordt gevonden, kan hij veilig zijn vijanden in de handen van de Heer achterlaten. Dus deze oudsten van de Joden ontdekten, en ze hadden misschien de les geleerd die vaak in het woord van God wordt geleerd en die Zijn volk altijd nodig heeft, 'Zij die bij ons zijn, zijn meer dan zij die bij hen zijn.'

Zo was God Zelf het schild van Zijn volk terwijl zij bezig waren met Zijn dienst; en zolang ze gehoorzaam waren aan Zijn woord en op Hem rekenden voor kracht en verdediging, was het niet mogelijk voor hen om verhinderd te worden. Op deze manier overtrof satan zichzelf opnieuw en werd gebruikt om het werk te bevorderen dat hij haatte; precies zoals de apostel na eeuwen schreef: 'En ik wil dat u weet, broeders, dat mijn omstandigheden veeleer tot bevordering van het evangelie hebben gediend' (Fil. 1:12). Toen satan erin slaagde Paulus in de gevangenis op te sluiten, dacht hij dat hij een overwinning had behaald, zoals hij deed in het meest opmerkelijke geval van allemaal, toen hij er bij de Joden op aandrong om de kruisiging van hun Messias te eisen ; maar in beide gevallen was zijn schijnbare succes een zeer rampzalige nederlaag. Het is daarom

goed mogelijk dat we, ongeacht de tegenstand of vervolging, rustig voorwaarts gaan, moedig in volharding, want het is het werk van de Heer waarmee we bezig zijn, en Hij heeft gezegd: ‘En zie, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw’.

Darius ging nog verder. Hij voegde eraan toe: ‘Ook wordt door mij bevel gegeven dat van iedereen die dit bevel overtreedt een balk uit zijn huis zal worden uitgerukt, die zal worden opgericht; daaraan zal hij worden opgehangen. Zijn huis zal hierom tot een mesthoop gemaakt worden. Moge God, Die Zijn Naam daar heeft doen wonen, elke koning en elk volk omverwerpen die zijn hand uitstrekt om mijn bevel te overtreden door dit huis van God in Jeruzalem te schaden. Ik, Darius, heb het bevel gegeven, laat het zorgvuldig uitgevoerd worden’ (vs. 11, 12). De koning omsingelde aldus de Joden met zijn gezag en behoedde hen voor verdere aanranding door de doodstraf te verbinden aan inmenging in hun werk. En uit de gebruikte taal kan nauwelijks worden betwijfeld dat Darius zelf enige kennis had van ‘de God van de hemel’, want hij zegt: ‘Die Zijn Naam daar heeft doen wonen’. Hoe het ook zij, God richtte zijn hart ten gunste van Zijn volk en het werk van de bouw van Zijn huis. Het effect van het decreet was onmiddellijk, want we lezen dat Tattenai en zijn metgezellen ‘op deze zorgvuldige wijze’ volgens wat Darius had gestuurd, en onmiddellijk hield alle tegenstand op en de vijanden van het werk verdwenen van het toneel.

Niet alleen was de tegenstand tegen het werk van het huis van God nu opgehouden; maar God had, in Zijn zorg voor Zijn volk, en in antwoord op hun geloof, ook het hart van de koning tot hen gekeerd;

zodat zijn koninklijke macht nu hun schuilplaats en verdediging was geworden. Daarom lezen we:

‘En de oudsten van de Joden bouwden en maakten goede vorderingen onder de profetie van Haggai, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo. Ze bouwden en voltooiden het overeenkomstig het bevel van de God van Israël en overeenkomstig het bevel van Kores en Darius en Arthahsasta, de koning van Perzië. En dit huis werd voltooid op de derde dag van de maand Adar; het was het zesde regeringsjaar van koning Darius’ (vs. 14, 15).

Voordat we ingaan op de bijzonderheden van deze verklaring, kunnen we onze lezers een opvallende parallel in herinnering brengen uit de geschiedenis van de bouw van het huis van God in het Nieuwe Testament. In verband met de dood van Stefanus ontstond er ‘in die tijd een grote vervolging tegen de gemeente die in Jeruzalem was; en allen werden verstrooid door de landstrecken van Judea en Samaria, behalve de apostelen’.

Kort daarna, bij het bezoek van Saulus, na zijn bekering (we zeggen dat er na zijn bekering in feite meerdere jaren waren verstreken (zie Gal. 1); maar we spreken van de volgorde van het verhaal), aan Jeruzalem, was er opnieuw tegenstand opgewekt, en de Grieken gingen erop uit om Saul te doden; en de broeders stuurden hem naar Tarsus (Hand. 9:29-30). De verklaring volgt: ‘De gemeente dan door heel Judea, Galilea en Samaria had vrede, terwijl zij werd opgebouwd en wandelde in de vrees van de Heer, en zij vermeerderde door de vertroosting van de Heilige Geest’ (Hand. 9:31). God had hun rust gegeven van het vervolgen van vijanden, en zij, door Zijn genade, maakten van de gelegenheid gebruik om zichzelf op te bouwen op

hun allerheiligste geloof. Zo was het ook met de oudsten van de Joden. Ze bouwden en werden aangemoedigd door de vertroosting van de Heilige Geest die door de profeten werd bediend.

Het is van belang deze twee klassen op te merken - de bouwers en de profeten. Zoals opgemerkt, kunnen deze twee karakters van dienstbaarheid bij het uitzetten van Haggai nooit worden verward. Een bouwer kan niet de functies van een profeet op zich nemen, noch kan een profeet zijn profetische mantel inruilen voor de troffel van de bouwer. Daarom zegt de apostel: 'Daar wij nu verschillende genadegaven hebben, naar de genade die ons gegeven is, hetzij profetie, laat het zijn naar gelang van het geloof; hetzij dienst, in het dienen; hetzij wie leert, in het leren' (Rom. 12:6-7). Een bouwer is iemand wiens werk het is om stenen op het fundament te leggen; één, dat wil zeggen, die door God wordt gebruikt door te prediken of te onderwijzen, om zielen te verzamelen, om ze als levende stenen te brengen tot het fundament, dat Jezus Christus is (Zie 1 Kor. 3). Een profeet is iemand die zowel de mensen aanspoort in hun werk door de communicatie van de geest van God, en die ook alles toetst aan Zijn woord. Een profeet stelt het geweten in de tegenwoordigheid van God, handhaaft daarom het verantwoordelijkheidsgevoel en geeft leiding, berisping of vermaning al naar gelang de behoefte van het moment, sprekend zoals hij wordt bewogen door de Heilige Geest - nu natuurlijk, door het geschreven Woord, maar geleid door de Geest naar het woord dat bij de zaak past.

Zo werkten de oudsten van de Joden, en de profeten profeteerden; en er staat ook vermeld dat zij goede vorderingen maakten onder de profetie. De reden is duidelijk. De Heilige Geest handelde in kracht,

eerst door de profeten, en ten tweede door een antwoord op het woord van God teweeg te brengen, zoals bediend door de profeten, in de harten van de bouwers. Gedurende de hele geschiedenis van het koninkrijk was de natie voorspoedig toen ze gehoor gaven aan de stemmen van hun profeten; en aan de andere kant vloeide elk kwaad voort uit het negeren van deze door de hemel gezonden vermaningen en waarschuwingen. Ook in de kerk van God is het niet anders. Telkens wanneer 'de bouwers' aandacht schenken aan de profeten die de geest van God ontvouwen en toepassen, zoals geopenbaard in Zijn woord, gedijen ze, is hun werk duurzaam en ontvangen ze zelf zegen. Maar als ze geen acht slaan op goddelijke leiding en toezicht, en werken naar hun eigen gedachten, bederven ze het werk waarmee ze bezig zijn, en brengen ze hout, hooi en stoppels in de plaats van goud, zilver en edelstenen. Hun werk lijkt misschien groter en zelfs welvarender in de ogen van de mens; maar het blijft op een toekomstige dag beproefd, en de Heer alleen is de rechter van ware welvaart van dienst.

Er was nu geen verdere onderbreking, want ze gingen door met hun werk totdat ze klaar waren; en, zoals de Geest van God zorgvuldig opmerkt, werd het voltooid 'volgens het bevel van de God van Israël en volgens het bevel van Kores en Darius en Arthahsasta, de koning van Perzië.' Alles werd daarom gedaan in gehoorzaamheid aan God en met de toestemming van de aardse macht waaraan zij, op Gods aanwijzing, onderworpen waren. Gezegend voorrecht voor deze arbeiders om zo te hebben gearbeid, en geen geringe eer, mag worden toegevoegd, voor deze heidense vorsten om aldus te worden geassocieerd met en te worden gebruikt voor de uitvoering van de doeleinden van God! Ongetwijfeld - en de les mag niet over het hoofd

worden gezien - worden de namen van de koningen zo genoemd om, om één reden, de waarde aan te tonen die God hecht aan het beginsel van gehoorzaamheid aan het gevestigde gezag.

De enige grens, zoals eerder aangegeven, is waar de 'machten die er zijn' hun aanspraken binnendringen in het gebied waarin God oppermachtig is. Op het moment dat de menselijke autoriteit botst met de aanspraken van God over de ziel, wordt ze nietig. Met deze uitzondering (Hand. 4:19) moet de gelovige zich altijd onderwerpen aan de machten die door God zijn verordend (Rom. 13).

Vervolgens wordt de datum toegevoegd waarop de woning is opgeleverd. Het was op de derde dag van de maand Adar, dat was in het zesde jaar van de regering van Darius, de koning. Dat wil zeggen, er waren vier jaar verstreken vanaf de hervatting van het gebouw tot de voltooiing ervan (Ezra 4:24). Hoeveel jaren er waren verstreken sinds het fundament werd gelegd, kan niet precies worden vastgesteld, aangezien de duur van de regering van de vorsten tussen Kores en Darius niet wordt vermeld. Het kon nauwelijks minder zijn geweest, en waarschijnlijk meer dan twintig jaar. Met wat een lankmoedigheid en geduld had God de mislukkingen van Zijn volk verdragen. En nu Zijn doel is bereikt en het huis is gebouwd, met welk genoegen vestigt Hij onze aandacht op het werk van Zijn volk. Ofschoon alles door Zijn genade tot stand was gebracht, rekent Hij in diezelfde genade aan Zijn volk datgene toe wat Hij Zelf had bewerkstelligd. En zo is het altijd geweest en zal het zijn, zoals de rechterstoel van Christus overvloedig zal getuigen. Want als iemand van ons ontvangt voor de goede dingen die we in het lichaam hebben

gedaan, zullen we tot Zijn lof belijden dat Hij Zelf de bron en de kracht was van alle goede werken die Hij graag heeft aanbevolen.

Aangezien het huis van de HEERE nu voltooid is, vinden vervolgens het verslag van de inwijding.

‘En de Israëlieten, de priesters, de Levieten en de overige ballingen verrichtten de inwijding van dit huis van God met vreugde. Zij offerden ter inwijding van dit huis van God honderd runderen, tweehonderd rammen, vierhonderd lammeren en als zondoffer voor heel Israël twaalf geitenbokken, naar het aantal stammen van Israël. En zij stelden priesters aan in hun groepen en Levieten in hun afdelingen, voor de dienst van God in Jeruzalem, overeenkomstig het voorschrift in het boek van Mozes’ (vs. 16-18).

Het was niet meer dan normaal dat ze zich op zo’n moment verheugden, want de huis van hun God was de uitdrukking van alle zegeningen van het verbond waarin zij stonden. En eindelijk, na vermoeide jaren van mislukking, moeilijkheden, teleurstellingen en verdriet, stond het voor hun ogen voltooid. Daarom waren ze uit Babylon opgevoerd, en als iemand van hen in tranen had gezaaid, oogstten ze nu in vreugde. Maar hun eigen zwakheid en de armoede van hun omstandigheden kunnen worden gezien door deze opdracht te vergelijken met die van Salomo’s tempel. Destijds bracht de koning een offer van tweeëntwintigduizend runderen en honderdtwintigduizend schapen, behalve schapen en runderen die niet konden worden verteld of geteld vanwege de menigte, die voor de ark werden geofferd (2 Kron. 7:5; 5:6). Als ze bij dit aspect hadden stilgestaan, zou hun vreugde, net als bij het leggen van het fundament, heel goed gepaard kunnen gaan met weeklagen en tranen. Geloof

heeft echter te maken met onzichtbare dingen, en het zou dit zwakke overblijfsel er dus aan kunnen herinneren dat de HEERE niet minder machtig en niet minder barmhartig voor hen was dan voor Salomo.

Het huis zou misschien minder glorieus zijn, en zijzelf zijn slechts arme onderdanen van een heidense monarch; maar als God voor hen was, zoals Hij was, waren de middelen die beschikbaar waren voor geloof even onbeperkt als altijd. Deze waarheid kan niet te diep in onze gedachten worden geprent, dat Christus Dezelfde blijft voor Zijn volk in een tijd van moeilijkheden als in een tijd van voorspoed. Om in de macht hiervan te zijn, verheft ons, zoals niets anders, boven onze omstandigheden, en geeft ons de moed om door te gaan, ongeacht de gevaren van het pad.

En er werd geloof geoefend in deze kinderen van de gevangenschap; want wij ontdekken dat zij een zondoffer brachten voor heel Israël. Niet heel Israël was daar - alleen vertegenwoordigers van twee of drie stammen; maar deze weinigen waren op de grond van de natie voor God, en zij begrepen dit, en omvatten aldus in hun zondoffer alle stammen van Israël. Dit is beslist een belangrijke les voor het overblijfsel dat in deze laatste dagen is verzameld voor de naam van de Heer Jezus Christus. Het zijn er misschien maar weinig, en zowel arm als zwak; maar als zij ingaan op de waarheid van hun standpunt, zullen zij in hun hart en in hun gebeden alle leden van het ene lichaam opnemen. In de geest zullen zij de grond bezetten waarop zij zijn gezet 'met alle heiligen'; of anders zullen ze slechts een andere toevoegen aan de vele sekten die de Kerk van God al verdelen. Dit wordt gemakkelijk wanneer het geloof in levendige oefening is; voor

het geloof dat zich enerzijds met God verbindt, anderzijds met heel Zijn volk.

Ze werden op dit moment ook gekenmerkt door gehoorzaamheid. Zij regelden de dienst van het huis - de priesters en de Levieten, 'overeenkomstig het voorschrift in het boek van Mozes'. Het pad van gehoorzaamheid, of het nu voor het individu of voor de gemeente is, is het enige pad van zegen. Op zo'n moment - net toen het huis van God voltooid was - zou het voor hen dwaasheid zijn geweest als de mens zijn gedachten in het huis van God had binnengedrongen. Hun enige zorg was te weten wat God had gezegd - wat Hij had opgedragen. Zo was het ook toen het huis van God met Pinksteren werd gebouwd, in de apostolische kerk; en zo was het toen God aan het begin van de vorige eeuw genadig de herleving van de waarheid van de Kerk toestond. Maar wat er gebeurde na het vertrek van de apostelen is weer gebeurd – evenals met het overblijfsel, zoals we zullen zien in het laatste hoofdstuk van Ezra – dat wil zeggen, het woord van God als de enige regelgever van Zijn huis wordt vaak door de mens verdrongen voor zijn eigen gemak, of voor zijn eigen wijsheid.

Geen gevaar is subtieler dan het geleidelijk binnensluipen in de verzameling van menselijke gedachten en regelingen ter vervanging van het woord van God. In feite, hoewel niet zo bedoeld, is het de afzetting van de Heer vanuit Zijn plaats van oppermacht over Zijn volk. Er is daarom nooit een tijd geweest dat het meer nodig was om de woorden van onze opgestane Heer te gedenken: 'Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tot de kerken zegt.'

Na de inwijding van het huis werd het Pascha gevierd, hoewel er in feite een korte pauze was verstreken.

‘De ballingen vierden het Pascha op de veertiende van de eerste maand, want de priesters en de Levieten hadden zich als één man gereinigd - zij waren allen rein - en zij slachtten het paaslam voor alle ballingen, ook voor hun broeders, de priesters, en voor zichzelf. De Israëlieten die uit de ballingschap waren teruggekeerd, aten het, en ook al wie zich naar hen toe had afgezonderd vanuit de verontreiniging van de heidenvolken van het land om de HEERE, de God van Israël, te zoeken. En zij vierden zeven dagen met blijdschap het Feest van de ongezuurde broden, want de HEERE had hen verblijd en Hij had het hart van de koning van Assyrië in hun voordeel gewend om hen te bemoedigen bij het werk aan het huis van God, de God van Israël.’ (vs. 19-22).

De verbinding is buitengewoon mooi. Het huis van hun God is voltooid, Zijn volk viert de herdenking van hun verlossing uit het land Egypte, en herinnert zichzelf aldus, tot eer van de HEERE, aan de grond waarop zij stonden, en aan het feit dat het fundament van al hun zegening, van al Gods daden in genade jegens hen, was het bloed van het geslachte Lam. Dit was, volgens het woord van Mozes, ‘Een nacht van waken was dit voor de HEERE om hen uit het land Egypte te leiden. Daarom is dit een nacht ter ere van de HEERE: een waken voor alle Israëlieten, al hun generaties door’ (Ex. 12:42). Niets kon duidelijker aantonen dat deze kinderen van de gevangenschap op dit moment in het bezit waren van de geest van de Heer dan hun viering van het Pascha. Voorbijgaand aan de heerlijkheden van het koninkrijk, reisden ze omhoog totdat ze het handvest bereikten van

alles wat ze bezaten, hetzij in titel of in vooruitzicht, en daar beleed God als de God van hun redding. Ze bouwden dus voort op wat God voor hen was op grond van het bloed van het Paschalam, en ze vonden daarin, zoals individuele zielen ooit vinden, een rots die zowel onveranderlijk als onbeweeglijk is. Hun harten waren in dit feest; ‘want’, zoals we lezen, ‘de priesters en de Levieten hadden zich als één man gereinigd- zij waren allen rein’ (zie Num. 9:10-14). Ze onderscheidde wat Hem toekwam, wiens feest ze vierden.

Er waren anderen behalve zichzelf die zich met hen verenigden in deze viering - zij die ‘zich voor hen hadden afgescheiden van de vuiligheid van de heidenen van het land, om de Here God van Israël te zoeken.’ Of dit van de weinige Israëlieten waren die in het land waren achtergelaten toen hun broeders in gevangenschap werden weggevoerd, of dat ze van de heidenen waren, wordt niet vermeld. In Exodus 12 wordt gezegd: ‘Geen vreemdeling zal daarvan eten.’ maar er wordt aan toegevoegd: ‘Als er nu een vreemdeling bij u verblijft en als die voor de HEERE het Pascha wil houden, laat dan al wie mannelijk is bij hem, besneden worden. Dan mag hij naar voren komen om het Pascha te houden’ (Zie ook Num. 9:14). Waarschijnlijk waren ze daarom ‘vreemden’⁵ en als dat zo was, waren ze aangetrokken tot de kinderen van de gevangenschap door getuige te zijn van de goddelijke kracht die werd gezien in hun afscheiding van het kwaad. Helaas! we lezen niet dat er nog meer zo worden getrokken; eerder werden de kinderen van Israël daarna naar de heidenen getrokken. Zo is het altijd met het volk van God. Wanneer de Geest van God in hun midden werkt en als gevolg daarvan wandelen, in welke mate

5 Deze conclusie kan in twijfel worden getrokken. De lezer zal zich, na onderzoek, zijn eigen oordeel vormen.

dan ook, volgens de aard van hun roeping, zullen er altijd aantallen zijn, beperkt door wat ze zien, op zoek naar hun gezelschap en gemeenschap. Wanneer daarentegen leven en macht verdwijnen en worden opgevolgd door kilheid en onverschilligheid, is het de wereld die aantrekt, en niet de Gemeente. Vandaar dat elke beweging in de Gemeente van God in het begin de meeste invloed heeft, omdat dan het vertoon van de kracht van de Geest duidelijker is.

Na het Pascha vierden zij, volgens het woord van God, zeven dagen lang het feest van de ongezuurde broden met vreugde (zie Ex. 13). Dit feest volgde onmiddellijk op het Pascha en ontleent er zijn speciale betekenis aan. Dat heeft de apostel ons uitgelegd. Hij zegt: 'ons pascha, Christus, is geslacht. Laten wij daarom feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid.' (1 Kor. 5:7-8). Dat wil zeggen, op het moment dat we verlost zijn, eist God ons op, en Hij wil dat we op Zijn aanspraken reageren door heilige levens - afscheiding van het kwaad en afscheiding van Hemzelf. Het feest duurde zeven dagen; dat wil zeggen, een perfecte periode - typisch de periode van ons leven. Dus zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament zijn al Gods aanspraken op Zijn volk gebaseerd op verlossing. Je bent niet van jezelf, want je bent met een prijs gekocht. Dit, ongeacht de verandering van woorden, is de onveranderlijke toon, en leert de uniforme les, overal herhaald, dat aangezien Hij heilig is, wij ook heilig moeten zijn. Zuurdesem mag niet in onze woningen worden gevonden, maar we moeten het feest voortdurend vieren met het ongezuurde brood van oprechtheid en waarheid. Ook mogen deze twee dingen nooit worden losgekoppeld in het onderwijs. Als genade - grenzeloze genade - wordt getoond in

onze verlossing, zou genade werkzaam moeten zijn in de harten van de verlostten. Als God ons uit de wereld roept, is het niet zo dat we terug moeten gaan naar onze thuis in de wereld. Als we door Zijn genade worden gewassen in het kostbare bloed van Christus, ziet Hij er zeker naar uit dat we onze klederen onbesmet moeten houden. Als dan de gedenktekens van onze verlossing zoet voor ons zijn, als we er behagen in scheppen om gevonden te worden rond de tafel van de Heer, om ons te vergasten aan de symbolen van Zijn lichaam en Zijn bloed, laten we er dan ook behagen in scheppen om het feest van de ongezuurde broden te vieren als getuigenis van Hem die ons heeft verlost, en tot eer van zijn gezegende naam.

Het was een tijd van vreugde voor dit arme overblijfsel; want de zegen van God rustte op hen, en het hart van de heidense koning keerde zich naar hen toe. Een seizoen lang waren de wolken verdwenen en konden ze rusten in de zonneschijn van hemelse en aardse gunst.

Hier sluit het eerste deel van het boek; de overige vier hoofdstukken gaan over de missie en het werk van Ezra.

EZRA 7

WIJ beginnen nu aan het tweede deel van dit boek. In het eerste deel worden de terugkeer van de mensen uit Babylon en de bouw van de tempel verteld; en in de tweede hebben we de persoonlijke missie en het werk van Ezra. Er moet opnieuw worden opgemerkt dat de tekenen van de overdracht van regeringsmacht op aarde van de Jood naar de heiden overal zichtbaar zijn. Zo wordt de datum van Ezra's missie vermeld als 'in de regering van Arthahsasta, de koning van Perzië', en inderdaad wordt zijn opdracht voor zijn werk van de koning uitvoerig gegeven (vs. 11-26), als bewijs dat Gods volk op dit punt was. tijd onder het gezag van de heidenen, en dat God Zelf altijd de machten erkent die hun oorsprong hebben in Zijn eigen soevereine aanstelling.

Het kan de lezer helpen als eerst kort de opbouw van de hoofdstukken 7 en 8 wordt aangegeven.

- Ezra's genealogie (Ezra 7:1-5).
- Korte samenvatting van de toestemming van de koning om te gaan, van zijn reis naar Jeruzalem en van het doel van zijn missie (vs. 6-10);
- Dan volgt de brief van de koning, waarin aan Ezra de bevoegdheid wordt verleend om te handelen, evenals de noodzakelijke bevoegdheden voor de uitvoering van zijn werk (vs. 11-26);
- Dit hoofdstuk sluit af met Ezra's lofprijzing aan God omdat hij

het hart van de koning tot de tempel van de HEERE had geneigd, en omdat hij voor de koning barmhartigheid aan zichzelf verleende, enz. (vs. 27, 28);

- In Ezra 8:1-14 hebben we een catalogus van degenen die vrijwillig gebruik maakten van de koninklijke toestemming om met Ezra uit Babylon op te trekken;
- Nadat deze allen waren verzameld bij ‘de rivier die naar Ahava stroomt’, nam Ezra, die ontdekte dat geen van de zonen van Levi daar was, maatregelen om ‘dienaren voor het huis van onze God’ te verzekeren (vs. 15-20);
- Nu alles aldus is voorbereid, volgen er twee dingen; eerst vasten en smeken voor God (vs. 21-23);
- en ten tweede de benoeming van twaalf van de oversten der priesters om de zorg voor het zilver, het goud en de vaten op zich te nemen die waren geofferd voor ‘het huis van onze God’ (vs. 24-30);
- Ten slotte hebben we de reis en de aankomst in Jeruzalem, samen met de noodzakelijke voorbereidingen voor het begin van Ezra’s werk (vs. 31-36).

Het zal dus duidelijk zijn dat de hoofdstukken 7 en 8 samen moeten worden gelezen, waarbij ze een doorlopend verhaal vormen, waarvan hoofdstuk 7:1-10 het voorwoord of de inleiding is.

De genealogie van Ezra gaat terug tot Aäron (vs. 1-5). Hij had daarom recht op alle rechten en voorrechten van het priesterschap (zie Ezra 2:62); en bovendien was hij een bereidwillig schriftgeleerde in de wet van zijn God, en daardoor gekwalificeerd om de leermeester van het

volk in de inzettingen van De HEERE te zijn (zie Lev. 10:8-11 ; Mal. 2:4-7). Hij werd priester door geboorte en toewijding; maar hij werd 'een schriftgeleerde *bedreven* in de woorden van de geboden van de HEERE, en van Zijn verordeningen voor Israël', door persoonlijke studie van het Woord. Een geërfd ambt kon daarom, zelfs bij de Joden, niet de kwalificaties voor de uitoefening ervan verschaffen - deze konden alleen voortkomen uit individuele gesprekken met God in de Schrift; want terwijl de priester krachtens de wijding door genade het recht had om voor God te dienen, kon hij alleen acceptabel dienen als alles in gehoorzaamheid aan het Woord werd gedaan, en het was onmogelijk dat hij kon onderwijzen tenzij hij zelf bekend was met de geest van God. Het was de verwaarlozing van dit tweede deel van hun ambt dat leidde tot de mislukking en corruptie van het priesterschap; want in de dagen van Josia was het woord van God zo volledig vergeten, dat het vinden van een afschrift van de wet in de tempel een tijdperk in zijn regering werd.

Het is daarom van buitengewoon belang - zoals het vinden van een mooie bloem in het midden van een zandwoestijn - om in Ezra iemand te ontdekken die, terwijl hij zijn priesterlijke afkomst koesterde, zijn vreugde en kracht vond in de wet van zijn God; en in vers 10 wordt het geheim van zijn verworvenheden onthuld. Hij had 'zijn hart voorbereid om de wet van de Heer te zoeken en die te doen'. Laat de lezer nadenken over deze belangrijke en leerzame uitspraak: Hij 'had immers zijn hart erop gericht.' Dus bad de apostel voor de Efeziërs, dat 'de ogen van hun hart' verlicht mochten worden, opdat zij zouden weten wat de hoop van Zijn roeping is, enz. (Ef. 1:18). Ja, het is aan het hart dat de openbaringen van God worden gedaan, net zoals het aan het hart van Magdalena was dat de Heer

Zichzelf bij het graf manifesteerde, in plaats van aan de intelligentie van Zijn discipelen. We kunnen ook niet te veel belang hechten aan deze waarheid. Voorbereiding van het hart (en dit komt ook van de Heer) is alles, of het nu is voor de studie van het Woord, voor gebed of voor aanbidding (zie 1 Kor. 8:1-3 ; Hebr. 10:22 ; 1 Joh. 3:20-23).

Er is nog iets anders. Als Ezra zijn hart voorbereidde om de wet van de Heer te zoeken, was het in de eerste plaats dat hij het zou doen. Het was daarom niet om zijn kennis te vergroten, om zijn reputatie als leraar te vergroten; maar het was opdat zijn hart, leven en wegen erdoor gevormd zouden worden - opdat zijn eigen wandel de belichaming van de waarheid zou zijn en zo de Heer welgevallig zou zijn. Daarna volgde het onderwijs, 'en om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen'. Deze orde kan nooit ongestraft worden veronachtzaamd; want waar onderwijs niet voortkomt uit een hart dat zelf onderworpen is aan de waarheid, is het niet alleen machteloos om anderen te beïnvloeden. maar het zal ook het hart van de leraar zelf verharden. Dit is het geheim van vele mislukkingen in de Gemeente van God. De heiligen zijn steeds weer opgeschrikt door het plotselinge vertrek van de waarheid, of door de val, van degenen die de plaats van leraren hadden ingenomen; maar telkens wanneer de toestand van het hart over het hoofd wordt gezien en de activiteit van de geest op goddelijke dingen wordt toegestaan, wordt de ziel blootgesteld aan enkele van satans meest subtiële verleidingen. Een echte leraar zou in staat moeten zijn om, net als Paulus, naar zijn eigen voorbeeld te wijzen en, zoals hij deed tot de Thessalonicenzen, te zeggen: 'Gij weet wat voor mannen wij onder u waren omwille van u' (Zie ook Hand. 20 en Fil. 3).

Het is bovendien duidelijk dat Ezra in gemeenschap was met de geest van God met betrekking tot Zijn volk. Zijn hart was op hen gericht; want we vernemen dat hij de koning toestemming had gevraagd om naar Jeruzalem te gaan, en dat 'de koning gaf hem alles wat hij had verzocht, omdat de hand van de HEERE, zijn God, over hem was' (vs. 6). Wat hij daarom wenste, was het welzijn, de zegen van zijn volk, het volk van zijn God, maar daar hij onderworpen was aan de koning, moest hij zijn verlof verkrijgen; want de Heer wil niet dat wij, zelfs niet voor Zijn eigen dienst, het gezag waaronder wij zijn geplaatst, verachten. Als de Heer echter het verlangen om Hem te dienen in het hart van Ezra had gelegd, zal Hij de koning beïnvloeden om het verzoek van Zijn dienaar te beantwoorden.

Hoe goed is het om onszelf in Zijn handen over te laten! We komen vaak in de verleiding om de barrières te overbruggen die de mens op ons pad kan plaatsen, om de deuren te openen die de hand van de mens misschien heeft gesloten; maar het is voor onze troost en kracht om eraan te denken dat de Heer Zijn weg voor ons gezicht duidelijk kan maken wanneer Hij wil, en dat het onze rol is om rustig op Hem te wachten, klaar om voorwaarts te gaan wanneer Hij het woord zal spreken. De herkenning van de hand van God op hem was een kenmerk van deze toegewijde dienaar (zie vs. 9; Ezra 8:18, 22, 31, enz.), en het was tegelijk de bron van zowel zijn geduld als van zijn moed.

De details van de reis, waarvan we een kort verslag hebben in de verzen 7-9, zullen ons in het volgende hoofdstuk bezighouden; en daarom kunnen we meteen doorgaan naar de machtigingsbrief van de koning aan Ezra - een brief die hem machtigde om te handelen,

het doel van zijn missie definieerde en, via de schatbewaarders van de koning aan de andere kant van de rivier, de middelen verschaftte voor de uitvoering van zijn dienst in verband met de ordening van het huis van de HEERE.

Ten eerste, na de begroeting - een begroeting die laat zien dat Ezra een ware getuige was te midden van de heidenen - besluit de koning dat 'iedereen in mijn koninkrijk van het volk Israël, ook priesters en Levieten, die vrijwillig naar Jeruzalem wenst te gaan, met u mee mag gaan' (vs. 13). Kores, zoals te zien is in Ezra 1, had ook hetzelfde voorrecht verleend; en nu, na het verstrijken van vele jaren, werkt de Geest van God opnieuw, door de koning, om Zijn volk te bevrijden. Maar er mocht geen menselijke dwang worden uitgeoefend: als iemand naar boven ging, moest dat vrijwillig zijn; want God zou gewillige dienaren hebben. Indien onder dwang, moet het alleen die van de Heilige Geest zijn. Vervolgens, vanaf de verzen 14-20, worden de omvang en doelen van Ezra's missie nauwkeurig gedefinieerd, zelfs tot in de details. Hij werd gezonden door de 'de koning en zijn zeven raadsheren om onderzoek te doen in Judea en in Jeruzalem naar de wet van uw God, waarover u beschikt' (vs. 14). Hij zou verder de leiding nemen over het zilver en goud dat de koning en zijn raadgevers vrijwillig aan de God van Israël hadden geofferd, ook van het goud dat in de provincie Babylon werd gevonden, samen met de vrije wil van het volk, enz.; en dit moest worden besteed aan de aankoop van dieren, voor het offeren, enz., of zoals Ezra en zijn broeders zouden besluiten, 'overeenkomstig de wil van uw God'.

De lezer kan de bijzonderheden van Ezra's opdracht voor zichzelf verzamelen. Zijn aandacht kan echter worden gericht op een of

twee van de leerzame kenmerken ervan. Het kan niet anders dan opgemerkt worden dat deze heidense monarch alles verwijst naar de wil van God, of om preciezer te zijn, dat hij beveelt dat alles moet worden geordend in onderwerping aan die wil. Het zou bijna lijken, hoe heidens hij ook was, dat hij in volledige gemeenschap was met het doel van Ezra; en uit de belijdenis van de HEERE, als de God des hemels (vs. 21, 23), is het niet onmogelijk dat genade zijn hart had bezocht. Of dit nu zo was of niet, hij zorgt zorgvuldig voor de uitvoering van Ezra's missie op alle mogelijke manieren, en tegelijkertijd vertrouwde hij Ezra de regering van zijn volk toe naar de wijsheid van God. Ten slotte werden er straffen opgelegd aan ongehoorzaamheid aan de wet van God en aan de wet van de koning, die zelfs tot de dood leidde. De les ligt aan de oppervlakte dat God soeverein is in de keuze van Zijn instrumenten, en dat Hij doet naar Zijn wil onder de bewoners van de aarde als in het leger van de hemel, en dat niemand Zijn hand kan tegenhouden of tot Hem kan zeggen, Wat doe je? Een illustratie hiervan is te vinden in ons hoofdstuk waarin 'Arthahsasta, koning der koningen,' en 'Ezra de priester, een schrijver van de wet van God,' worden samengevoegd voor de uitvoering van Gods gedachten voor Zijn volk en voor Zijn huis in Jeruzalem.

Ezra zelf is vervuld van aanbidding als hij de wonderwerkende kracht van de hand van zijn God overweegt; want nadat hij de brief van de koning heeft opgetekend, breekt hij uit in een toeschrijving van lof: 'Geloofd zij de HEERE, de God van onze vaders, Die het zo in het hart van de koning heeft gegeven om het huis van de HEERE dat in Jeruzalem staat, aanzien te geven. Hij heeft mij goedertierenheid

bewezen bij de koning, zijn raadgevers en alle machtige vorsten van de koning' (vs. 27, 28).

Hij voegt eraan toe: 'Ik vatte moed omdat de hand van de HEERE, mijn God, over mij was en ik riep uit Israël familie hoofden bijeen om met mij mee te trekken'. Hierin toonde hij zich een echte gelovige. hij herleidde alles tot God. Hij verloor zichzelf uit het oog en voor zijn ziel was God alles en in alles. Het was dus niet zijn verzoek (vs. 6) dat de koning ertoe bracht te handelen, maar het was God die de zaak in het hart van de koning legde; het was niet Ezra's invloed die hem aanbeval bij de koning en zijn vorsten, maar het was God die hem genade verleende in hun aanwezigheid; het was niet in zijn eigen macht dat hij de hoofdmannen bijeenbracht om met hem op te trekken, maar het was God die hem sterkte met Zijn eigen hand op hem.

In dit alles is hij een treffend voorbeeld voor iedere gelovige; en gelukkig is hij die, net als Ezra, heeft geleerd in de tegenwoordigheid van God te leven, voorbij de daden van mensen te kijken naar de macht die hen allemaal beheerst, en alles, gunst of vervolging, hulp of belemmering, van de Heer te ontvangen. Die ziel heeft het geheim van volmaakte vrede verworven te midden van de verwarring en beroering van de wereld, evenals in de aanwezigheid van satans macht.

EZRA 8

Het nauwe verband tussen dit en het voorgaande hoofdstuk zal onmiddellijk worden waargenomen. Ezra 7 sloot af met de woorden: ‘en ik riep uit Israël familie hoofden bijeen om met mij mee te trekken’. dit begint met: ‘Dit zijn hun familiehoofden, met hun geslachtsregister, van hen die met mij uit Babel wegtrokken tijdens het koningschap van koning Arthahsasta’. Deze genealogie reikt tot het einde van vers 14, en het laat zien hoe kostbaar voor God de namen waren van degenen die op zo’n moment gehoor gaven aan Zijn oproep. Het antwoord zelf is de vrucht van Zijn genade; maar door het uitoefenen van diezelfde genade is het Hem behaagd aan Zijn volk toe te rekenen wat Hij Zelf in hun hart had voortgebracht. Het was een goed gezelschap, meer dan vijftienhonderd zielen telde, die aldus verzameld waren om terug te keren naar het land van hun vaders - het land van al hun tradities, evenals het land van al hun hoop.

De eerste daad van Ezra was om hen te verzamelen bij ‘die naar Ahava stroomt, en wij sloegen daar voor drie dagen ons kamp op. Ik lette op het volk en de priesters, maar van de Levieten trof ik er daar geen aan’ (vs. 15). Er waren twee, maar slechts twee, priesters; namelijk Gersom, de zoon van Pinehas, en Daniel, de zoon van Ithamar; maar van de Levitische familie, buiten het priesterschap, was er absoluut geen. Dit raakte Ezra behoorlijk, want het was een treurig symptoom van de toestand waarin het volk was beland.

Alleen de priesters hadden toegang tot de heilige plaats van het huis van hun God, en alleen de Levieten waren de aangewezen dienaren in alles wat met de dienst ervan te maken had; en toch waren ze onaangeroerd en onverschillig toen de proclamatie werd gedaan dat ze zouden terugkeren en opnieuw hun voorrechten zouden hervatten. Ze hadden een huis gevonden op de plek waar hun vaders hun harpen aan de wilgen hadden gehangen, en huilden toen ze aan Sion dachten. En zo is het nu ook met Gods volk. Op het moment dat ze door de vijand worden verleid om aan de aardse dingen te denken, worden ze onachtzaam voor hun geestelijke voorrechten, en als ze niet worden gewekt uit hun lethargie ⁶, kunnen ze zelfs 'vijanden van het kruis' worden. Geen kind van God dat zijn hemelse roeping begrijpt, zou tevreden kunnen zijn in Babel te wonen.

Ezra was ook niet tevreden met het achterlaten van de Levieten. Bovendien kende hij de noden van het huis van de Heer, en het deed deze toegewijde dienstknecht pijn om te ontdekken dat ze voor hun eigen spullen zorgden in plaats van voor de voorhoven van de HEERE. Hij nam dienovereenkomstig maatregelen om hun geweten te bereiken, zodat ze zich zelfs nog bij hem zouden kunnen voegen in zijn missie naar Jeruzalem. Daartoe liet hij enkele van hun belangrijkste mannen komen, onder wie Jarib en Elnathan, mannen die inzicht hadden. Het is goed voor het volk van God als er in tijden van verval en verderf nog mensen met inzicht te vinden zijn. Het is hierdoor dat God Zijn heiligen behoedt voor het wegzinken in nog diepere diepten, en in leven houdt wat er van geloof en hoop nog over is. Ezra wist waar hij zijn hand op moest leggen; en zijn

6 een toestand van geestelijke ongevoeligheid

ijver voor het werk waarop zijn hart was gezet, komt tot uiting in de opdracht die hij hen heeft toevertrouwd.

Hij zegt: ‘en ik gaf hun een bevel voor Iddo, het hoofd in de plaats Casifja. Ik legde hun woorden in de mond om te spreken tot Iddo, zijn broeder en de tempeldienaren in de plaats Casifja met het verzoek ons dienaren voor het huis van onze God te brengen’ (vs. 17). Er wordt gezegd van de Heer Jezus, of liever gezegd, sprekend in de geest, Hijzelf zei: ‘De ijver van uw huis heeft mij verteerd’ (Ps. 69:9; Joh. 2:17); en dit was omdat de heerlijkheid van de Vader altijd Zijn hoogste doel was. Gods naam, Gods eer, waren altijd de verrukking van Zijn ziel. En ook Ezra, in zijn mate, verlangde de HEERE eer in Zijn huis, en was daarom in gemeenschap met het hart van God Zelf. Dit was het geheim van zijn ernst bij het zoeken naar dienaren voor het huis van God.

En God werkte met hem, zoals hij zelf belijdt; want hij zegt: ‘En zij brachten ons, omdat de goede hand van onze God over ons was, een verstandig man, uit de nakomelingen van Machli, de zoon van Levi, de zoon van Israël, namelijk Serebja, met zijn zonen en zijn broers: achttien man; en Hasabja en met hem Jesaja, uit de nakomelingen van Merari, met zijn broers en hun zonen: twintig man; en van de tempeldienaren, die David en de vorsten aan de Levieten hadden gegeven voor de dienst: tweehonderdtwintig tempeldienaren; zij werden allen met name aangewezen’ (vs. 18-20). Er waren nog steeds minder dan veertig levieten, terwijl er tweehonderdtwintig Nethinim waren.⁷ Het is een ander bewijs dat, te midden van het vleselijke gemak van Babel, de nationale hoop en voorrechten van

7 Voor een uitleg hiervan, zie Ezra 2

de natie opgehouden waren enige praktische macht op hun geest uitoefenen. Naast de luiaard van de Levieten is het prachtig om het aantal Nethinims te zien dat gehoor gaf aan de oproep van Ezra.

Het kan in verband hiermee zijn dat er wordt gezegd: ‘zij werden allen met name aangewezen’. God merkt hun trouw op en liet het optekenen.

Alles was nu klaar, wat betreft het verzamelen van de mensen; maar zowel Ezra als het volk hadden voorbereiding nodig voor de reis die ze hadden ondernomen. Vandaar dat hij zegt: ‘Toen riep ik daar bij de rivier Ahava een vasten uit, om ons te verootmoedigen voor het aangezicht van onze God en om Hem om een voorspoedige reis te verzoeken voor ons, voor onze kleine kinderen en voor al onze bezittingen, want ik schaamde mij ervoor om van de koning een leger en ruiters te vragen om ons te helpen tegen de vijand onderweg. We hadden immers tegen de koning gezegd: De hand van onze God is ten goede over al wie Hem zoeken, maar Zijn kracht en Zijn toorn is over al wie Hem verlaten. Wij vastten en verzochten onze God hierom, en Hij liet Zich door ons verbidden.’ (vs. 21-23).

Het werk van God moeten we nooit lichtvaardig aangaan; en het was met een echt onder-scheidingsvermogen, zowel van het karakter van het werk, als van wat te danken was aan Zijn heerlijkheid die hem ertoe had geroepen, dat Ezra deze vasten afkondigde, opdat hij en het volk zichzelf zouden vernederen voor hun God. Het vlees kan in geen enkele vorm gebruikt worden in de dienst van de Heer; en alleen wanneer we ons werkelijk gescheiden houden van alles waarmee het zich zou kunnen voeden, en in vernedering in de tegenwoordigheid van God, worden onze motieven, doelen en

objecten getest en duidelijk gemaakt. Dus onder degenen die zich rond Ezra hadden verzameld, zouden sommigen aangetrokken kunnen zijn door andere dingen dan het welzijn van het huis van hun God. Dit is altijd het geval bij elke handeling van de Heilige Geest. Ezra zou daarom allemaal hebben gezocht bij het licht van Gods heilige tegenwoordigheid, opdat ze zouden leren dat niets zou helpen om hen te beschermen en te leiden op hun reis, en niets hen zou kunnen ondersteunen onderweg of in hun dienst na afloop, maar de goede hand van hun God. Zo was het dat hij en zij samen vastten, hun zielen verdrukten en baden.

En de vraag kan heel goed opkomen of in deze tijd onze dienst voor God niet vaak al te gemakkelijk wordt opgepakt; of het niet zou bijdragen aan geestelijke kracht en werkzaamheid als we, voordat we iets voor God begonnen, vaker in deze houding van Ezra en zijn metgezellen werden aangetroffen. Het zij verre van ons om ook maar een moment te insinueren dat de dienstknechten van de Heer niet aldus Zijn aangezicht zoeken voordat ze met hun dienst beginnen. Onze vraag betreft nogal collectief wachten op God, met vasten, voordat er werk wordt verricht waarin de heiligen in het algemeen een gemeenschappelijk belang hebben. Het werd begrepen in de vroege gemeente; want we lezen: 'En er waren in Antiochië, in de gemeente aldaar, enkele profeten en leraars, (...) En terwijl zij de HEERE dienden en vastten, zei de ⁸ Heilige Geest: Zonder voor Mij zowel Barnabas als Saulus af voor het werk waartoe Ik hen geroepen

8 Het woord 'nu', of iets dergelijks, zou moeten worden ingevoegd als een vertaling van het Griekse deeltje *de*, en om het verband aan te tonen tussen de bediening en het vasten, en het gebod van de Heilige Geest; in feite reageerde de Heilige Geest op de gebeden van deze profeten.

heb' (Hand. 13:1-2). Als er maar een herleving van zulk een praktijk in de macht van de Heilige Geest zou zijn (want het zonder de macht navolgen zou erger dan nutteloos zijn), veel grotere resultaten van dienstbaarheid in onderwijs en bediening met vertrouwen kan worden verwacht.

Een andere reden voor deze bijeenkomst bracht Ezra in beweging. Hij was een man van geloof, en hij had tegenover de koning zijn vertrouwen in God betuigd voor bescherming tijdens zijn reis, en daarom zou hij niet om een militaire escorte vragen. En nu, in overeenstemming met zijn belijdenis, wierp hij zich samen met de mensen op God voor leiding, voor 'een voorspoedige reis te verzoeken voor ons, voor onze kleine kinderen en voor al onze bezittingen'. Zoals elke gelovige weet, is het één ding om vertrouwen in God te uiten voordat er een moeilijkheid komt, en iets anders om die afhankelijkheid te behouden in de aanwezigheid van en wanneer je door de moeilijkheid gaat. Ezra was in staat om beide te doen, en was in staat om te rusten in de zekerheid dat de hand van zijn God zou zijn op allen die Hem voor het goede zoeken, en dat Zijn macht en Zijn toorn tegen allen zou zijn die Hem verlaten. Dit alles vertelde hij ongetwijfeld tijdens dit vasten voor de Heer, en inderdaad had hij de trouw van God beloofd voor een heidense vorst, zodat de naam en de eer van de HEERE betrokken waren bij het verschijnen voor Zijn dienaar. Ezra vertelt ons: 'Dus we vastten en smeekten onze God hiervoor; en Hij smeekte ons.' Ja, God vindt het heerlijk om te reageren op het vertrouwen van Zijn volk, en te verschijnen voor degenen die getuigen van wat Hij voor hen is te midden van beproevingen en gevaren.

De lezer moet opmerken dat het geen denkbeeldig gevaar was dat Ezra had opgeroepen; want daarna schrijft hij tot lof van zijn God: 'Hij redde ons uit de hand van de vijand en van de struikrover op de weg' (vs. 31). Zeker, God is de toevlucht en de kracht van Zijn volk, en een zeer aanwezige hulp voor hen in moeilijkheden, en ze zouden het beter weten als ze, zoals Ezra, maar leerden op Hem te rekenen als al- voldoende in alle mogelijke omstandigheden. Toen Nehemia enkele jaren later dezelfde reis maakte, werd hij vergezeld door legeraanvoerders en ruiters (Neh. 2:9). In hem was het geloof niet in zo'n levendige oefening, hoewel hij een oprecht hart had voor de belangen van de Heer. Hoeveel beter op de Heer te vertrouwen dan op een zichtbare arm! en zij die op Hem wachten, zullen zich, net als Ezra, nooit schamen.

In de volgende plaats scheidde Ezra twaalf leiders van de priesters af, Serebja, Hasabja en tien van hun broers, om de offers te brengen die hij had ontvangen voor het huis van hun God, totdat ze in Jeruzalem zouden aankomen (vs. 24-30). De grond van de keuze was dat ze heilig voor de HEERE waren, evenals de vaten (vs. 28). Zoals de profeet zei: 'U moet rein zijn die de vaten des Heren draagt'. En we weten dat dit volgens de goddelijke orde was; want alleen de priesters en Levieten konden de heilige vaten of het meubilair van het huis van God aanraken of dragen (Zie Num. 4).

Uit een blinde misvatting hiervan, en van de aard van het christendom, is de kerkelijke gewoonte gegroeid om een orde van mannen, de geestelijkheid, aan te stellen voor bediening in de kerk. Het is volkomen waar dat degenen die op enigerlei wijze van de Heer tot Zijn volk dienen, apart gezet moeten worden voor hun dienst;

maar dit moet worden bereikt, niet door de handen van mensen, maar door de soevereine actie in genade van God door de kracht van de Heilige Geest. Onder de wet was er een aparte klasse van mannen - de priesters en de Levieten - maar deze waren door God aangesteld en goddelijk ingewijd; maar onder genade, terwijl er nog steeds verschillen zijn in gaven en diensten (1 Kor. 12), zijn alle gelovigen evenzeer priesters, en als zodanig hebben ze een onmiskenbare titel om in de heiligste te verschijnen in de onmiddellijke aanwezigheid van God.

Het was toen onder de hoede van de priesters dat Ezra de heilige vaten, en het zilver en het goud, die als een vrijwillige offergave aan de Here God van hun vaders waren gegeven, toevertrouwde. En hij beval hun deze dingen te bewaken en te bewaren tot u het afweegt in de tegenwoordigheid van de leiders van de priesters en de Levieten en de hoofden van de families van Israël in Jeruzalem, in de voorraad kamers van het huis van de HEERE' (vs. 29). De uitdrukking 'afwegen' bevat een belangrijk principe. Het was niet zo dat Ezra twijfelde aan de trouw van de priesters die hij had uitgekozen; maar zelfs als de apostel van een latere leeftijd zegt: 'want wij behartigen wat eerlijk is, niet alleen voor de Heer, maar ook voor de mensen' (2 Kor. 8:21). Het volk had het volste vertrouwen kunnen hebben in de integriteit van zowel Ezra als de priesters; maar Ezra wilde alle gelegenheid voor het werk van de vijand wegnemen door de vaten, en het zilver en het goud, te laten wegen wanneer ze in de handen van de priester werden gelegd, en opnieuw gewogen wanneer ze werden afgeleverd. Zo bewees hij zijn en hun trouw. En dit is zeker een godvruchtig, een schriftuurlijk voorbeeld dat moet worden gevolgd door degenen die op enigerlei wijze verantwoordelijk zijn voor de offers van het volk

van de Heer. Zulken moeten voorzichtig zijn om rekenschap af te leggen van hun rentmeesterschap, en niet wachten om onder druk te worden gezet om het te geven.

Menige moeilijkheid in de Kerk van God had kunnen worden voorkomen als deze praktijk was aangenomen. Verder kan worden opgemerkt dat bij het bereiken van Jeruzalem de weging werd gedaan door anderen dan Ezra, 'het hele gewicht werd op hetzelfde moment opgeschreven' (vs. 33, 34). In moderne taal werden de rekeningen van Ezra gecontroleerd en gecontroleerd, en dit werd gedaan op de vierde dag na het voltooien van hun reis.

In vers 31 hebben we een korte verklaring (waar al op gezinspeeld is) over hun reis. Het legt eenvoudig de trouw van hun God vast als antwoord op hun gebeden. 'Toen vertrokken we van de rivier van Ahava op de twaalfde dag van de eerste maand, om naar Jeruzalem te gaan: en de hand van onze God was op ons, en Hij verlostte ons uit de hand van de vijand en van degenen die in wacht bij de weg. En we kwamen naar Jeruzalem.' In Ezra 7:9 wordt gezegd dat ze op de eerste dag van de eerste maand begonnen op te trekken, omdat dit de waarschijnlijke datum was waarop de mensen naar de rivier de Ahava zouden worden verzameld (Ezra 8:15). De eigenlijke reis nam daarom iets minder dan vier maanden in beslag; en Ezra getuigt dat God hen veilig door al zijn gevaren en gevaren heeft geleid, en hen heeft beschermd tegen al hun vijanden. Waarlijk 'de naam van de Heer is een sterke toren: de rechtvaardige vlucht erin en is veilig.'

Ook waren ze niet onachtzaam voor de Heer nadat de moeilijkheden van hun reis voorbij waren; want 'Zij die uit de gevangenschap waren terug gekomen, de ballingen, offerden brandoffers voor de God van

Israël: twaalf jonge stieren voor heel Israël, zesennegentig rammen, zevenenzeventig lammeren, twaalf geitenbokken als zondoffer; alles als brandoffer voor de HEERE’.

Het is uiterst ontroerend om te zien hoe dit zwakke overblijfsel, zoals ook het geval was bij de inwijding van het huis van God (Ezra 6:17), heel Israël in hun geloof omhelst. Ze waren maar met weinigen, maar ze konden geen nauwere grond aanvaarden dan die van de twaalf stammen, en hiervan getuigden ze door het aantal van hun offers. Zo is het nu, of zou het zo moeten zijn, met hen die op grond van het ene lichaam zijn verzameld tot de naam van de Here Jezus Christus. Ze kunnen ook weinig, zwak en arm zijn; maar als ze enig inzicht hebben in de welvarende plaats waar ze naartoe zijn gebracht, zullen ze elke nauwere grond weigeren dan die van alle leden van het ene lichaam; en als zij deze waarheid aan de macht houden, zullen hun lofoffers daarvan getuigen in aanwezigheid van allen. Als ze dat niet doen, degenereren ze, wat hun beroep ook is, tot het meest bekrompen sektarisme, dan niets weerzinwekkender is voor de geest van de Heer.

Anderen kunnen hen bespotten met hun armoede en gebroken toestand; maar als ze dat maar doen, ‘met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, elkaar in liefde verdragend’, tracht dan de eenheid van de Geest te bewaren in de band van vrede, en voor God het gevoel van eenheid met alle heiligen te bewaren, zal de Heer hen overvloedig ondersteunen met Zijn goedkeuring en zegen.

Het zal opgemerkt worden dat er twee soorten offers waren: brandoffers en zondoffers. Uit de cijfers lijkt het alsof de twaalf bokken, evenals de twaalf jonge stieren, voor heel Israël waren, en

dat de andere offers individueel waren, de spontane uitdrukking van dankbare harten voor de barmhartigheid van de HEERE, jegens hen, door het brengen van hen veilig naar Jeruzalem en naar Zijn huis.

Nadat ze zich aldus onder de kracht van de offers hadden geplaatst en hun relatie met God op de enig mogelijke grond hadden gevestigd, gingen ze verder met het overhandigen van ‘de wetten van de koning aan de stadhouders van de koning en de landvoogden van het gebied aan deze zijde van de rivier, en die verleenden hun steun aan het volk en het huis van God.’ (vs. 36). Deze volgorde is even leerzaam als mooi. Ze plaatsten zich eerst in de gunst van God door hun offers, en toen wendden ze zich tot de officieren van de koning. Ze gaven hun God hun eerste gedachten en de eerste plaats, en ze erkenden daardoor dat alles van Hem afhing. Hij beantwoordde het vertrouwen van Zijn volk door de harten van de luitenants en gouverneurs te raken en hen te neigen om Zijn volk en het doel dat ze voor ogen hadden te begunstigen.

Hoe gezegend is het om volledig afhankelijk te zijn van God en alleen naar Hem te kijken om Zijn zaak te bevorderen!

Ezra

EZRA 9

Wie het welzijn van Gods volk zoekt, moet een pad van beproeving en verdriet verwachten; want, met de genegenheden van God Zelf die hem aandrijven, zal de dienaar, naar zijn mate, zich vereenzelvigen met hun toestand en toestand terwijl hij in hun midden voor de glorie van God werkt. Dit werd perfect geïllustreerd in het leven van Hem die kon zeggen: ‘De ijver van uw huis heeft mij verteerd.’ en ook, in niet geringe mate, in Zijn dienstknecht Paulus, die in de kracht van de Heilige Geest zegt: ‘Daarom verdraag ik alles ter wille van de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid in Christus Jezus zouden verkrijgen, met eeuwige heerlijkheid’ (2 Tim. 2:10).

Het was ook de ervaring van Ezra bij de opening van dit hoofdstuk. Vervuld met heilige ijver was hij bewogen om naar Jeruzalem te komen, om ‘in Israël inzettingen en oordelen te leren’; en hij ontdekt vanaf het allereerste begin dat veel van het uitverkoren volk al bijna net zo laag, zo niet lager dan de Kanaänieten waren gezonken, die God voor hen had uitgeworpen. Hij zegt:

‘Toen deze dingen voltooid waren, traden de vorsten op mij toe en zeiden: Het volk van Israël, de priesters en de Levieten hebben zich niet afgezonderd van de volken van de landen rondom wat hun gruwelen betreft, namelijk van de Kanaänieten, de Hethieten, de Ferezieten, de Jebusieten, de Ammonieten, de Moabieten, de Egyptenaren en de Amorieten. Zij hebben immers uit hun dochters voor zichzelf en voor hun zonen vrouwen genomen en hebben het

heilige zaad vermengd met de volken van de landen rondom, en de vorsten en de machthebbers hebben als eersten de hand gehad in deze trouwbreuk' (vs. 1, 2).

Zo is de mens! Nee, zo is het volk van God wanneer het de neiging van hun eigen hart volgt, in plaats van te wandelen in gehoorzaamheid aan Zijn woord! Merk bovendien op dat wanneer de heiligen in zonde vallen, dit vaak tot ergere en grovere vormen van zonde is dan die begaan door de mensen van de wereld. Het is alsof satan, die het voordeel op hen heeft behaald, met hen zou spotten en over hen zou triomferen door de meest verschrikkelijke vormen van het vlees te vertonen. In het geval dat voor ons ligt, waren het niet alleen de gruwelen van de Kanaänieten, enz. (de voormalige bewoners van het land), maar ook die van de Ammonieten, de Moabieten, de Egyptenaren en de Amorieten, waarin de kinderen van de gevangenschap was gevallen; dat wil zeggen, in elke mogelijke vorm van corruptie.

En dit alles had in zo'n korte tijd plaatsgevonden - binnen een paar jaar na de voltooiing van de tempel. Voorwerpen van de bijzondere genade van God in hun verlossing uit hun Babylonische gevangenschap, zij hadden Zijn genade in losbandigheid veranderd.

Wat een verdraagzaamheid en lankmoedigheid van de kant van Hem die hen weer had teruggebracht naar het land van hun vaders, omdat Hij niet onmiddellijk met hen oordeelde! Maar als Zijn volk ooit hetzelfde is in hun terugval en zonden, dan is Hij ook onveranderlijk in Zijn barmhartigheid en genade. Vandaar dat de gaven en roeping van God onberouwelijk zijn; en daarin, en alleen daarin, ligt de veiligheid van Zijn volk.

De bijzondere zonde die hier wordt genoemd, is dat ‘het heilige zaad vermengd met de volken van de landen rondom’, dat wil zeggen, door gemengde huwelijken. Dit was uitdrukkelijk verboden.⁹ (zie Ex. 34:12-16). Het was daarom in opzettelijke ongehoorzaamheid dat ze deze schandelijke allianties met de wereld waren aangegaan; want dit is wat deze huwelijken typeren: de grootste zonde van Gods volk in elk tijdperk. De apostel Jakobus zegt dus: ‘Overspeligen, weet u niet dat de vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot een vijand van God’ (Jak. 4:4); en de apostel Paulus roept: ‘Gaaf niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? en welk deel heeft een gelovige met een ongelovige?’ (2 Kor. 6:14-15). Want als De HEERE, verwaardigd te zeggen dat Hij met Israël getrouwd was (Jes. 54 ; Jer. 2), wordt er nu gezegd dat gelovigen met Christus getrouwd zijn (Rom. 7; 2 Kor. 11). Of het nu voor de Jood of voor de Christen is om zich met de wereld te verenigen is zowel ontrouw als zonde, evenals het vergeten van de heilige plaats van afscheiding waarin de vorige was geweest, en de christen wordt genoemd.

Ook was deze zonde niet beperkt tot een bepaalde klasse van het volk. ‘De vorsten en de machthebbers hebben als eersten de hand gehad in deze trouwbreuk’, en de priesters en de Levieten, evenals het volk,

9 Dat het niet alleen gemengde huwelijken waren, kan worden opgemaakt uit de hierboven aangehaalde passage uit Exodus, evenals uit Numeri 25 ; in feite waren alle gruwelen van de afgoderij van de verschillende genoemde naties verbonden met deze huwelijken.

worden duidelijk genoemd. Het leek er toen op dat de vorsten en heersers eerst het voorbeeld hadden gegeven en dat de anderen maar al te bereid waren geweest om te volgen. 'Eén zondaar vernietigt veel goeds', vooral wanneer die een positie en invloed heeft. Zoals wanneer een vaandeldrager flauwvalt op de dag van de strijd, de soldaten vaak ontmoedigd raken en zo gemakkelijk worden verslagen, zo vindt satan, nadat hij erin is geslaagd een leider in de Gemeente van God te vangen, het vaak gemakkelijk om velen te verstrikken die minder zijn. opvallend. Daarom vergde de zonde van een heerser of priester onder de wet een groter offer dan dat van een van de gewone mensen. Het is daarom een plechtige zaak - plechtig voor hemzelf en voor de gevolgen die daarmee gepaard gaan - wanneer een 'prins' of 'heerser' de leider van Gods volk wordt op het pad van wereldsgezindheid en afgoderij.

Dat waren de zware tijdingen die Ezra kort na zijn aankomst in Jeruzalem ter ore kwam; en in het volgende vers hebben we de uitwerking op deze vrome en toegewijde ziel. Hij zegt: 'Toen ik deze zaak hoorde, scheurde ik mijn kleed en mijn mantel en ik trok haar van mijn hoofd en uit mijn baard, en ging ontzet zitten' (vs. 3). Hij werd dus geslagen door een groot en onuitsprekelijk verdriet vanwege de zonden van zijn volk, en het geheim van de intensiteit van zijn verdriet, uitgedrukt in al deze uiterlijke tekenen van vernedering voor God, was dat hij voelde in zijn in het binnenste van de ziel de oneer die heilige naam van de HEERE is aangedaan.

Het is relatief gemakkelijk om met Gods volk mee te voelen wanneer ze onteerd worden door hun zondige gedrag in de ogen van de wereld; maar het zijn alleen zij die, door de kracht van de Heilige Geest,

in gemeenschap zijn met de geest van God, zij die delen in Zijn genegenheid voor de Zijnen, zij die daarom in de eerste plaats vervuld zijn met ijver voor het onderhoud van Zijn heerlijkheid, die hun zonde kan inschatten als het de heilige Naam beïnvloedt waarmee ze worden genoemd, kan ten onder gaan, opnemen, de zonde tot hun eigen maken, en het allemaal voor God vertellen. Mozes, Nehemia en Daniël zijn hiervan voorbeelden in hun verschillende maten, evenals Ezra; maar al deze, met anderen die genoemd zouden kunnen worden, zijn slechts zwakke voorafschaduwingen van Hem die Zichzelf zo identificeerde met Zijn volk dat Hij bij het belijden van hun zonden zei: ‘O God, Ú weet van mijn dwaasheid, mijn schulden zijn voor U niet verborgen’ (Ps. 69:5).

Het verdriet en de vernedering van Ezra werden gebruikt om het geweten van anderen te bereiken, of beter gezegd om iedereen die in welke mate dan ook had gerouwd over de toestand van de mensen, tot zich te trekken; want hij vertelt ons: ‘Allen die beefden voor de woorden van de God van Israël, verzamelden zich bij mij vanwege de trouwbreuk van de ballingen’ (vs. 4). ‘Op deze man’, zegt de Heer, ‘zal ik opzien, ja, op hem die arm is en verslagen van geest, en voor mijn woord beeft;’ want beven voor Gods woord is het bewijs van een teder geweten, van iemand die wandelt in de vrees Gods, en verlangend te vinden in Zijn wegen. Gezegend was het daarom dat er nog zulke waren onder de kinderen van de gevangenschap, hoewel het lijkt alsof hun beven eerder voortkwam uit een vrees voor de gevolgen van de overtreding van hun medemensen, dan uit een genadige vrees hun God te beledigen.

Hoe dit ook had kunnen zijn, waar waren ze geweest en waar was hun getuigenis vóór de komst van Ezra? Maar dat hun hart oprecht was, blijkt uit hun standpunt op dit kritieke moment met hem; en tegelijkertijd leren we dat we geen macht hebben om onze broeders te helpen totdat we duidelijk en openlijk ons standpunt innemen tegen het kwaad waardoor ze verstrikt zijn geraakt. Trouw aan God is de eerste kwalificatie om anderen te helpen.

Door zijn onuitsprekelijke verdriet blijft Ezra op zijn plaats in het stof tot aan het avondoffer. Was hij enerzijds diepbedroefd vanwege de zonde van het volk, anderzijds zag hij in de beoefening van het geloof de enige grond om hierover tot God te naderen. In een woord, legde hij greep van de werkzaamheid van het offer als het fundament waarop hij voor God zou kunnen lijken te spreiden voor Hem de ongerechtigheden van de kinderen van Israël (vgl. 1 Sam 7: 9; 1 Kon. 18:36, enz.). Het avondoffer was een brandoffer, die helemaal verbrand op het altaar, opging als een liefelijke reuk voor de Here; en toen Ezra eenmaal voor Hem stond in de waarde hiervan - in al de typische waarde van wat Christus voor God was in Zijn dood - was het succes van zijn voorspraak verzekerd. De Heer Zelf zou daarom kunnen zeggen: 'En alles wat u zult bidden in mijn naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt wordt' (Joh. 14:13). Het was toen, zoals het begrijpen van de waarde van het offer, dat Ezra stond op van zijn zwaarte, en het hebben van scheurde zijn kleed en mantel, viel hij op zijn knieën, en breidde zijn handen tot de HEERE, zijn God, en beled de zonden van zijn volk. Laten we eens kijken wat deze ontboezemingen van zijn bezwaard hart.

Merk allereerst op hoe volledig hij de plaats van het volk voor God inneemt. Hij zegt: 'Mijn God, ik ben te zeer beschaamd en te schande geworden om mijn gezicht tot U op te heffen, mijn God, want onze ongerechtigheden zijn talrijk geworden, tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel' (vs. 6). Zelfs in de geest scheidt hij zich niet af van degenen die gezondigd hebben; hij en zij - inderdaad, alle mensen - zijn één, gezamenlijk één voor God. Zo was het in de ogen van God Zelf; want toen Achan een overtreding beging, zei Hij tot Jozua: 'Israël heeft gezondigd.' Ezra begreep dit en was dus gekwalificeerd om een bemiddelaar voor het volk bij God te worden; want tenzij we onze eenheid met Gods volk begrijpen, dat hun zonde en verdriet onze zonde en verdriet zijn, kunnen we ze niet echt op ons hart dragen voor de Heer in de tijd van hun nood.

Nadat hij aldus hun plaats had ingenomen, bekende Ezra dat niets dan zonde hen had gekenmerkt vanaf de dagen van hun vaders, en dat al Gods gerechtelijke handelingen met hen, door hen over te leveren 'in de hand van de koningen van de landen rondom, aan het zwaard, aan gevangenschap en aan plundering en openlijke schande, zoals op deze dag'. Het was geweest vanwege hun ongerechtigheden. Hij rechtvaardigde God in al Zijn vroegere omgang met Zijn volk. En toen bezat hij de genade die hun door de Here, hun God, was betoond door een overblijfsel terug te brengen, 'en om ons een spijker te geven in Zijn heilige plaats, opdat onze God onze ogen moge verlichten en ons een beetje herleven in Want,' voegt hij eraan toe, 'wij zijn ¹⁰ wel slaven, maar in onze slavernij heeft onze God ons niet verlaten, maar heeft Hij ons goedertierenheid bewezen bij de

10 In de AV staat 'were' (waren). Juiste vertaling zoals in de HSV 'zijn'.

koningen van Perzië, door ons enige opleving te geven om het huis van onze God te doen herrijzen en om de ruïnes ervan te herstellen, door ons een omheining te geven in Juda en in Jeruzalem' (vs. 8, 9).

De volgorde van de bekentenissen Ezra is zeer leerzaam. Na de zonden van zijn broeders in eigendom, en God gerechtvaardigd in Zijn wegen met zijn volk, dat hij in de volgende plaats vergroot de genade die hen in hun lage staat had bezocht, en had hen - een overblijfsel - terug naar het land, en de toegestane ze nogmaals voor het opzetten van het huis van hun God. Maar waarom doet hij dit bewijs van de genade en barmhartigheid van de HEERE reciteren? Het was om het karakter van Zijn volk zonde te tonen; want hij gaat verder: 'En nu, wat zullen wij hierop zeggen, onze God? Wij hebben immers Uw geboden verlaten' en dan geeft hij toe dat zij tegen zowel licht en gratie gezondigd hadden. Hij verbergt niets, en verzacht niets, maar legt het allemaal open voor God. terwijl hij bezit, dat als, na al de genade die zij hadden ontvangen (vs. 13). Na alles wat 'door onze slechte daden en door onze grote schuld over ons gekomen is - terwijl, U, onze God, verhinderd hebt dat wij ten onder zouden gaan vanwege onze ongerechtigheden, en U ons gelegenheid tot ontkoming gegeven hebt zoals deze - zullen wij dan terugkeren om Uw geboden te breken en om huwelijksbanden aan te gaan met de volken die deze gruwelen doen?' God is misschien wel zo boos op hen 'zodat er geen overblijfsel noch ontkoming zou zijn' (vs. 14). Hij besluit vervolgens door nogmaals te rechtvaardigen God, en door het nemen van Zijn kant tegen zichzelf en de mensen. Hij zegt: 'HEERE, God van Israël, U bent rechtvaardig, want er is ons gelegenheid tot ontkoming gelaten, zoals op deze dag. Zie ons voor Uw aangezicht

in onze schuld, want er is niemand die hierom voor Uw aangezicht staande kan blijven.’ (vs. 15)

Er is veel in deze geïnspireerde belijdenis om onder de aandacht van het volk van de Heer aan te bevelen. De belangrijkste kenmerken zijn al aangegeven; maar we willen het feit benadrukken dat Ezra God van het begin tot het einde rechtvaardigt en de ongerechtigheden van zijn volk blootleegt. Dit is op zichzelf niet alleen een bewijs van het werk van de Heilige Geest, maar ook een belofte van zegen. De plaats van biecht is altijd de plaats van zowel herstel als van geestelijke kracht; en daarom is het altijd een teken van een slechte toestand wanneer die plaats zelden wordt ingenomen. Laten we onszelf dan even uitdagen. We hebben meer dan eens gewezen op de overeenkomst tussen dit overblijfsel en datgene wat zich in de huidige tijd tot de naam van de Heer Jezus Christus heeft verzameld. Is er geen overeenkomst tussen de zonden van de twee? Is het niet het feit dat we ons grotendeels ‘aangesloten hebben in affiniteit’ met de mensen van de wereld? Hebben we ons niet onderworpen aan hun gewoonten, gebruiken en gebruiken? Is wereldsgezindheid niet onze vloek? Zijn er niet overal in de gemeente sporen van Egypte te zien? Denken we niet meer aan rijkdom en sociale positie dan aan de vruchten van de Geest?

Bovendien is het niet zelden dat onze zonden (we niet onze individuele zonden betekenen, maar de zonden van Gods volk) zijn echt bekend in onze bijeenkomsten? Neen, er is geen onwil van onze onderdelen te horen onze zonden uitgespreid voor de HEERE? Als, bijvoorbeeld, onze afwijkingen van het woord van God, onze vernietiging van het gezag van Christus, onze koelheid, onze ontrouw aan de Heer en Zijn waarheid, ons gebrek aan afscheiding van de wereld - als deze

dingen worden verteld in onze bijeenkomsten voor gebed, is er dan niet vaak een sfeer van ongeduld, een gevoel zoals dat uitgedrukt wordt in Maleachi: ‘Waarin hebben we dit of dat gedaan?’ Maar we kunnen niet te snel genoeg de les leren dat de Heer echtheid wil hebben. Dat, als we daar blind voor zijn, Hij onze echte toestand ziet, en dat we zover gebracht moeten worden om dit in te zien, zoals Ezra in dit gedeelte. Hij moet vanuit Zijn grote liefde voor ons, met ons omgaan door correcties en bestraffingen.

Er moet ook worden opgemerkt dat Ezra niet één keer om vergeving bidt. Nee, met enige intelligentie van de geest van God, was het onmogelijk dat hij dat zou doen. Als er kwaad in ons hart of in de gemeente bekend is, is het onze eerste verantwoordelijkheid om het te veroordelen, niet om vergeving te bidden. Dus, toen Jozua op zijn aangezicht voor de Heer lag, na de nederlaag van Israël door de mannen van Ai, zei de Heer: ‘Sta op, waarom ligt u zo op uw aangezicht? Israël heeft gezondigd’, enz.

En toch, hoe vaak bedriegt satan het volk van de Heer, in een tijd van openbaar kwaad, door via de een of de ander te suggereren: Laten we ervoor bidden. Onze zonden belijden dat zouden we zeker moeten doen, maar zelfs dan alleen als zoekende naar genade en kracht om het kwaad het hoofd te bieden en ons ervan af te scheiden; want als Ezra in dit hoofdstuk voor de Heer lag en de schuld van zijn volk erkende, zullen we hem in de volgende hoofdstuk energiek zien in het afhandelen van de zonde die hij had beleden, en niet rusten voordat deze was weggedaan.

EZRA 10

De Heer gebruikte het verdriet van Zijn dienstknecht om het geweten van Zijn volk te bereiken, dat zich schuldig had gemaakt aan het overtreden van Zijn geboden; want in werkelijkheid was het verdriet van Ezra geen gewoon verdriet. Elke indicatie wordt gegeven van de intensiteit van zijn verdriet. ‘Terwijl Ezra zo bad en deze belijdenis deed en zich huilend voor het huis van God liet neervallen’. Door zijn gebed, zijn bekentenissen, zijn tranen en zijn neerknieling voor God had hij zijn verdriet om de zonden van Israël verteld; en hij had dat in het openbaar gedaan ‘voor het huis van God’. Het werd daarom bekend bij degenen voor wie hij had gepleit; en ‘een zeer grote gemeente van mannen, vrouwen en kinderen uit Israël zich bij hem; want ook het volk huilde luid’ (vs. 1).

Het lijkt erop dat de tranen van de mensen voortkwamen uit berouw, of uit angst voor de gevolgen van hun wandaden. Ezra was gewapend met gezag (zie Ezra 7:25-26), en zijn ijver voor zijn God werd geopenbaard; en daarom wisten zij dat hij hen zou gaan scheiden van het kwaad waarvoor hij zich voor God had vernederd. Dit zou voor velen van hen de meest bittere gevolgen met zich meebrengen. Hoewel ze uit eigen wil en ongehoorzaamheid hadden gehandeld, had hun hart oprecht kunnen zijn bij de vrouwen die ze getrouwd hadden en bij hun kinderen. Van hen scheiden zou dus het verbreken van de meest innige banden met zich mee kunnen brengen, een vooruitzicht dat hen wel eens aan het huilen zou kunnen brengen.

Dat dit de verklaring van hun tranen is, lijkt duidelijk, gezien het feit dat vrouwen en kinderen werden gevonden bij de gemeente die zich om Ezra had verzameld. Helaas! hoe moeilijk is het om op de stappen van ontrouw en zonde terug te keren! En hoe vaak blijven de bittere vruchten ervan voor de rest van ons leven!

Er waren echter sommigen die de noodzaak zagen om onmiddellijk tot actie over te gaan, koste wat kost, wetende, zoals zij moeten hebben gedaan, dat de HEERE hen niet zou kunnen zegenen of voorspoedig zou kunnen zijn in het land, zolang als ze leefden in openlijke schending van Zijn geboden. ‘Toen nam Sechanja, de zoon van Jehiël, van de nakomelingen van Elam, het woord en zei tegen Ezra: Wij zijn onze God ontrouw geweest, en wij hebben uitheemse vrouwen uit de volken van het land bij ons doen wonen. Evenwel, er is wat dit betreft hoop voor Israël. Welnu, laten wij een verbond sluiten met onze God om alle vrouwen en het uit hen geborene weg te sturen, volgens de raad van de HEERE en van hen die beven voor het gebod van onze God, en er zal overeenkomstig de wet gehandeld worden. Sta op, want op u rust de zaak, en wij zullen met u zijn; wees sterk om te handelen’ (vs. 2-4).

Verskillende punten in deze woorden van Sechanja kunnen positief worden opgevat. Ten eerste is het de aandacht waard, zoals opgemerkt in het laatste hoofdstuk, hoe de Heer de trouwe ijver van iemand gebruikt om anderen hun toestand te laten beseffen. Vóór de komst van Ezra lijkt het geweten van iedereen afgestompt te zijn. Zelfs Jesua of Zerubbabel lijken geen last te hebben gehad van de heersende zonde. Ezra was de enige, en hij zou, indien nodig, alleen staan om de verantwoordelijkheid voor God op zich te nemen tegen

de overtreding van het volk. Maar er was moed en een eenvoudig oog voor nodig, en beide dingen bezat Ezra door genade. En hij had God naast zich in de rol die hij op zich nam; en nu zien we het effect. Sechanja komt naar voren namens het volk, erkent hun zonde en aanvaardt de noodzaak van onderwerping aan het Woord; en naast hem waren er mensen die beefden voor het gebod van God (degenen waarnaar in hoofdstuk 9:4) werd verwezen, die naar de kant van Ezra waren getrokken. In tijden van kwaad is het enige pad van zegen – en zelfs van succes, in zijn goddelijke zin – het pad van trouw.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat zowel de echtgenotes als degenen die uit hen geboren werden, moesten worden weggestuurd. De vrouwen, die niet van Israël waren, waren onrein, en de kinderen, de vrucht van de gemengde huwelijken, werden ook als onrein beschouwd. Dit was onder de wet, maar nu onder de genade is dit alles omgekeerd. Niet dat het een christen vrij staat te trouwen met onbekeerden; maar, zoals de apostel leert, ‘Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw en de ongelovige vrouw is geheiligd door de broeder; anders toch waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig’ (1 Kor. 7:14). Dat wil zeggen, als een van de echtgenoten of echtgenotes, bekeerd na hun huwelijk, in contact wordt gebracht met de onbekeerden, is de bovenstaande instructie van toepassing op hun geval.

Volgens de wet moesten de heidense vrouw en haar kinderen, zoals in de Schrift voor ons, worden weggestuurd; maar onder genade wordt de ongelovige vrouw geheiligd door haar man, en de kinderen zijn heilig. Het zal duidelijk zijn dat de genoemde heiliging van uiterlijke aard is, evenals de heiligheid van de kinderen. De vrouwen en

kinderen werden op grond van de wet weggestuurd omdat ze onrein waren en konden als zodanig niet worden toegelaten tot de gemeente van Israël; maar onder genade wordt de onbekeerde vrouw geheiligd door de echtgenoot, en wordt dus beschouwd als apart gezet voor God met Zijn volk op aarde. Zo ook de kinderen,¹¹ zij zijn heilig; dat wil zeggen, afgescheiden van de wereld door de dood en opstanding van Christus, en daarom op aarde gerekend als behorend tot Zijn volk. Als deze heiligheid puur uiterlijk is en geen reddende kracht met zich meebrengt, wat zeker niet het geval is – want redding is altijd verbonden met de persoonlijke oefening van geloof in de Heer Jezus Christus – verleent ze toch het onschatbare voorrecht om in de plaats van zegen, de sfeer waar de Heilige Geest woont en werkt.

Genade kon niet binnen de nauwe grenzen van de wet worden beperkt, zelfs zoals onze Heer leerde toen Hij zei: ‘En niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de jonge wijn de zakken doen barsten en hij zal uitgestort worden en de zakken gaan verloren’ (Luk. 5:37). En hoe kostbaar voor ons om te leren dat het hart van God geïnteresseerd is in allen die door natuurlijke banden verbonden zijn met Zijn volk op aarde!

Het kan ook worden opgemerkt dat Sechanja eigenaar is van het gezag van het Woord. Laat het gebeuren, zegt hij, ‘overeenkomstig de wet’. Het herstel van het gezag van de wet over de wegen, zo niet over de harten en gewetens van de mensen was het voorwerp van Ezra’s missie (Ezra 7:10) en God had nu voorzorg hem van een helper

11 Er is een verschil tussen de geheiligde vrouw of echtgenoot en de heiligheid van de kinderen. Die van de eerste is relatief, terwijl die van de laatste absoluut is.

in Sechanja. Er is in werkelijkheid geen andere manier van reformatie onder Gods volk.

In de loop van de tijd zijn, zoals in elke bedeling te zien is, gewoontes, menselijke stelregels, tradities, enz. overgenomen met verwaarlozing van het geschreven Woord (zie Matt. 15 ; 1 Tim. 4 enz.), die allemaal zijn de vruchtbare oorzaak van bederf, zowel in hart en leven als in de regering van Gods huis. De enige remedie in vertrektijden is dus de rigide toepassing, van het Woord dat levend en krachtig is, en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en de weigering van alles wat het veroordeelt. Daardoor worden ook de mensen zelf in de tegenwoordigheid van God en Zijn aanspraken gebracht en aangemoedigd om te horen wat 'de Geest tot de gemeenten zegt'.

Individuele gewetens worden gewekt en verlicht, en, ingewerkt door de Geest van God, worden allen die beven voor het woord van de Heer (Ezra 9:4) samengebracht in het gemeenschappelijke verlangen dat de naam van de Heer gerechtvaardigd mag worden en Zijn suprematie hersteld. Sechanja's raad was dus van God en kwam voort uit een waar inzicht in de oorzaak van Israëls zonden en wat Hem toekwam wiens naam was ontheiligd door de overtredingen van Zijn volk.

Ten slotte spoort hij Ezra aan naar voren te komen. 'Sta op,' zei hij; 'want op u rust de zaak, en wij zullen met u zijn; wees sterk om te handelen'. Wat moeten deze woorden het beladen hart van Ezra dankbaar zijn geweest! En hij zou er ongetwijfeld de tussenkomst van God in zien als antwoord op zijn gebeden. Hij had inderdaad de bron van alle wijsheid en kracht leren kennen; en dus wendde hij zich tot de Heer voordat hij zocht om de misbruiken die heersten in

het midden van Israël te herstellen. Vandaar dat de Heer ging voor hem, bereidde de weg en geneigd de mensen te belijden en wegdoen hun zonde.

Het is een immens ding om te leren, zoals Ezra had gedaan, dat niets voor God kan worden bereikt door menselijke energie, dat alleen als Hij wijsheid en kracht, onderscheidingsvermogen en kansen geeft, iets kan worden bereikt.

Ezra verlost de kans die de Heer dus voor hem gemaakt had, en hij 'hij deed de oversten van de priesters, van de Levieten en van heel Israël zweren om dienovereenkomstig te handelen; en zij zwoeren een eed' (vs. 5). Hij aldus bond ze door een plechtige eed te doen wat ze beloofd had. Men kan niet anders worden gevonden met het aldus vertoond wordt door één man geestelijke kracht. Het geheim van het was, dat hij in gemeenschap met de geest van God, stond in trouw voor God in het midden van gemeenschappelijke ontrouw; en dus God was, en hij deed, met Zijn dienstknecht. Uiterlijk gezien, stond Ezra bijna alleen; maar de waarheid is, dat het God *en* Ezra was; en zo het geschiedde dat de harten van de mensen werden bogen voor hem. Wat een verschil maakt het als God wordt gebracht! Menig dienaar zou afschrikken als hij alleen de oppositie en moeilijkheden waarmee hij wordt geconfronteerd beschouwt. Maar op het moment dat hij zijn ogen opheft naar de Heer, en de situatie ziet zoals hij is, en de obstakels betreurt, worden het gelegenheden voor de openbaring van Zijn macht in wie hij vertrouwt. Onze enige zorg dan ook zou moeten zijn, dat we net als Jonathan, we samenwerken met God.

Het werk was echter nog niet klaar, en het verdriet van Ezra was er nog zolang de zonde bleef; want hij voelde in zijn diepste ziel,

de oneer gedaan aan de naam van zijn God. Hij, lezen we: 'Ezra stond op van voor het huis van God en hij ging naar de kamer van Johanan, de zoon van Eljasib; toen hij daar kwam, at hij geen brood en dronk hij geen water, omdat hij rouwde over de trouwbreuk van de ballingen' (vs. 6). Ezra voelde de zonde van zijn volk tov. God, en het was op deze manier God hem gekwalificeerd om Zijn volk van hun zonden te scheiden. Toen de Heer afkwam van de berg, en de demon wierp uit de getroffen jongen, vroeg zijn discipelen: 'Waarom konden wij hem niet uitdrijven?' Het antwoord was: 'Vanwege uw ongeloof;' en dan, na verklaring van de mogelijkheid van het geloof om bergen te verzetten, voegt Hij eraan toe: 'Maar, dit geslacht vaart niet uit, dan door bidden en vasten'. En toch kunnen we zeggen dat een onreine geest op dit moment in Israël was geslopen, en het was juist daarom dat Ezra voor God in gebed was geweest en vastte dat hij zou kunnen worden gebruikt om hem uit te werpen. Ja, is dit niet het geheim van elke geestelijke kracht - om alleen met God te zijn? Er is inderdaad geen macht zonder dit, en het verraadt daarmee het feit dat we zo weinig zoals Ezra zijn geweest in soortgelijke gevallen.

De proclamatie was daarop uitgegaan door Juda en Jeruzalem, dat alle kinderen van de ballingen binnen drie dagen naar Jeruzalem zouden komen, onder de straf voor ongehoorzaamheid van het verlies van hun bezittingen en afzondering van de gemeente (vs. 7, 8) 'Toen kwamen alle mannen van Juda en Benjamin bijeen in Jeruzalem, binnen drie dagen; het was de negende maand, op de twintigste van die maand'. Het moet een opvallend tafereel geweest zijn, men gemakkelijk herinnerde, zoals hier beschreven: 'Het hele volk zat op het plein van het huis van God, bevend omwille van de

zaak en vanwege de vele regen'. Hun lichamelijk ongemak voegde het uiterlijke toe aan het verdriet van binnen.

Ezra stond op en sprak hen aan. Eerst beschuldigde hij hen van hun zonde (vers 10), en drong er bij hen op aan om te belijden 'Welnu, geef de HEERE, de God van uw vaders, de eer, en handel naar Zijn welbehagen, en zonder u af van de volken van het land en van de uitheemse vrouwen' (vs. 11). Zijn eerste gedachte ging daarom uit naar wat De HEERE verschuldigd was, maar als ze Hem beleden, moesten ze zich eveneens aan Zijn wil onderwerpen.

Maar al te vaak bedriegt de ziel zichzelf, zelfs door te biechten - belijdenis zonder de zonde te beoordelen. Ezra was te goed onderwezen in het woord en in de wegen van God om dit toe te staan; en daarom moet er zelfoordeel en scheiding van het kwaad zijn, evenals zijn bekentenis. De volgorde van de scheiding is ook zeer leerrijk: 'volken van het land en van de uitheemse vrouwen'. Omdat trouwen met de vreemde vrouwen de belangrijkste zonde was, zou men kunnen denken dat deze als eerste zouden worden genoemd. Maar wat had tot deze huwelijken geleid? Associatie met de mensen van het land. Dit was de oorzaak van het onheil, en Ezra lost het dus als eerste op. Dus in alle afwijkingen van God, totdat basisoorzaak is geoordeeld, wordt er niets gewonnen en is herstel onmogelijk.

De Heer Zelf heeft hiervan een volmaakte illustratie gegeven in Zijn omgang met Petrus. Niet voordat Hij hem drie keer had gevraagd: 'Hou je van mij?' (een keer: 'Hebt u mij meer lief dan deze?') want vertrouwen in zijn eigen liefde tot Christus - een liefde, zoals hij bevestigde, groter dan die van de rest - was de oorzaak van zijn val) bracht Hij zijn herstel tot stand. Het was op hetzelfde principe dat

Ezra handelde toen hij allereerst afscheiding eiste van de mensen van het land.

De kracht van God was nog steeds duidelijk bij Zijn dienstknecht. Het volk stemde in met zijn eisen, want ze hadden het gevoel gekregen dat 'de felle toorn van hun God' op hen rustte vanwege hun zonden. Zij antwoordden: 'Zo, overeenkomstig uw woord, staat het ons te doen'. Ze smeekten alleen dat het werk niet daar en dan kon worden uitgevoerd; want zij zeiden: 'Het volk is echter talrijk, en het is de regentijd; en er is geen kracht om buiten te blijven staan. Bovendien is het geen werk voor één dag of voor twee, want wij hebben met velen in deze zaak overtreden. Laat onze vorsten toch aantreden voor de hele gemeente en laat allen die in onze steden wonen en die uitheemse vrouwen bij zich hebben doen wonen, op vastgestelde tijden komen, en met hen de oudsten van elke stad en haar rechters, totdat wij de brandende toorn van onze God vanwege deze zaak van ons afgewend hebben' (vs. 12-14).

Het pleidooi en de raad van het volk werden aanvaard, en we hebben in de volgende plaats de namen van degenen die in deze zaak werkzaam waren, nadat het huis van hun vaders, en allen bij hun naam, waren gescheiden [dwz apart gezet voor dit werk]. 'Zij hielden zitting op de eerste dag van de tiende maand om de zaak te onderzoeken. En op de eerste dag van de eerste maand hadden zij de zaak voor alle mannen die uitheemse vrouwen bij zich hadden doen wonen, afgehandeld'. Zo was het werk in twee maanden tijd klaar. Dit resulteert in een lijst met de namen van degenen die hadden overtreden, ten aanzien waarvan er twee of drie opmerkingen worden gemaakt.

Het is niet duidelijk of degenen die in vers 15 worden genoemd, niet eerder tegen de suggestie van het volk waren. Een vertaling geeft: 'stonden hiertegen op'. Zeker, Ezra en de familiehoofden deden het werk (vs. 16).

Eerst worden de namen van de priesters die in zonde waren gevallen opgetekend, en deze zijn in twee klassen verdeeld. In vers 18 zijn er 'de nakomelingen van Jesua, de zoon van Jozadak, en zijn broers' en in de verzen 20-22 andere priesters (zie Ezra 2:37-40). De eerstgenoemden lijken meer schuldig, en met reden; Jesua was in verband gebracht, door de genade van God, met Zerubbabel, als de leiders van Zijn volk in het bouwen van zijn huis. Het laat zien hoe dat allemaal geweten had verloren als het karakter van hun zonde. 'De lippen der priesters zullen de wetenschap bewaren, en zij [de mensen] zou de wet zoeken zijn mond, want hij is een engel van de Heer der heerscharen' maar in dit geval de priesters hadden het volk gecorrumpeerd door hun boze wegen. Maar nu wordt behandeld. 'Zij gaven hun hand erop dat zij hun vrouwen zouden doen vertrekken, en aangezien zij schuldig waren, offerden zij een ram uit het kleinvee voor hun schuld'. Dit, zo zal worden waargenomen, wordt alleen gezegd van het geslacht van Jesua. De namen van de rest, priesters, Levieten, zangers, poortwachters en Israël worden afzonderlijk gegeven.

Dit leidt tot onze tweede observatie - dat niets aan het oog van God ontsnapt. Door Hem worden al onze daden gewogen en opgetekend, om op een dag voortgebracht te worden, ofwel om Zijn genade te verheerlijken, of (als we ongelovigen meerekenen) als grond voor een rechtvaardig oordeel. 'Want wij allen moeten', zegt de apostel, 'geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder

ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad.’ (2 Kor. 5:10).

Ten slotte kan erop worden gewezen dat terwijl Ezra, zoals hij uit Nehemia kan zien (Neh. 8:1), bleef werken te midden van zijn volk, hij niet langer verschijnt als de prominente figuur - als de leider. Samen met dit hoofdstuk is zijn bijzondere werk gedaan, en hij merkt het. Hiervoor is grote genade nodig. De verleiding, wanneer de Heer een van Zijn dienstknechten gebruikt voor een bepaalde en openbare dienst, is te denken dat hij op een vooraanstaande plaats moet blijven. Als hij toegeeft aan die verleiding, brengt dat verdriet voor zichzelf en mislukking voor de mensen. De Heer die er vandaag een gebruikt, kan morgen een andere sturen; en gezegend is die dienaar die dat kan herkennen, zoals Ezra deed, wanneer zijn speciale missie is geëindigd, en die bereid is, zoals Johannes de Doper, om iets of niets te zijn, als dat zo is, kan zijn Heer worden verheven.

